

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

IJKINGSTOETSEN
ONDER DE LOEP

LOST IN TRANSLATION

DIVERSITEIT IN MAART

DE BESTE TIJD

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Ine Cuypers

Een afscheidsbrief aan UAntwerpen is misschien wat voorbarig met nog een semester te gaan, maar toch begint het einde van mijn tijd hier dichterbij te komen. Het behalen van een diploma mag dan wel een grote prestatie zijn, het brengt toch wat overdenkingen met zich mee.

“Het wordt de beste tijd van je leven”, vertelden de mensen rondom mij me toen ik op het punt stond voor het eerst de Stadscampus te betreden. Al was ik niet verdrietig om de middelbare school achter me te laten, ik was wel een beetje sceptisch. Ging het ook niet veel werk zijn? En wat als ik geen vrienden maakte? Die zorgen bleken nergens voor nodig: de vakken waren wonder boven wonder interessant en bij de vrienden die ik leerde kennen op de allereerste schooldag kan ik nog steeds terecht. Al had ik me nooit kunnen inbeelden hoe snel de tijd zou gaan en is het moeilijk te geloven dat ik nu, drieënhalf jaar later, dit editoriaal schrijf als bijna afgestudeerde masterstudent Taal-en Letterkunde.

Op dit moment zijn er veel eerstejaars die net de tornado van het eerste semester achter de rug hebben. Sommigen zitten misschien al helemaal in het studentenleven, anderen wennen nog aan de nieuwe omgeving. Sommigen hebben het studeren helemaal door, anderen keken misschien nogal beteuterd naar hun puntenlijst. Welk pad je ook volgt, je doet het op je eigen tempo en dat is helemaal oké. Maar voordat je het weet, begin je aan je laatste semester aan UAntwerpen en lopen de zaken stilaan op hun einde. De laatste introductielessen, laatste papers, laatste kiesweek en Calamartes (waar *dwärts* natuurlijk haar megaleuke theecantus organiseert), laatste TD's en cantussen als student aan UAntwerpen. Al heb ik nog geen zin om te gaan werken en studeer ik volgend jaar verder aan KU Leuven, die identiteit van UAntwerpenstudent is er een die ik altijd zal blijven koesteren (en mijn loyaliteit aan *dwärts* verplicht me ook te zeggen dat UAntwerpen natuurlijk de superieure universiteit is).

Voor zij die nog jaren in plaats van maanden te gaan hebben, prijs je gelukkig en geniet ervan: het is zo voorbij en student zijn is zoveel meer dan studeren. Twijfels over hoe je alles uit je studentenleven kan halen? Onze redacteur geeft op pagina 17 tips hoe je elk springuur ten volle benut. Wil je als volwassene, wereldse student meer bijleren over diversiteit en inclusie? Neem dan eens een kijkje op pagina 26 voor de kalender van de maand voor etnisch-culturele inclusie en globaal engagement. Of misschien wil je tijdens je studententijd een originele uitdaging aangaan en probeer je het tramhalterrecord van onze redacteur op pagina 14 wel te breken. En misschien besef je wel dat een plekje in de redactie van *dwärts* je studententijd nog leuker zou maken en horen we nog van jou!

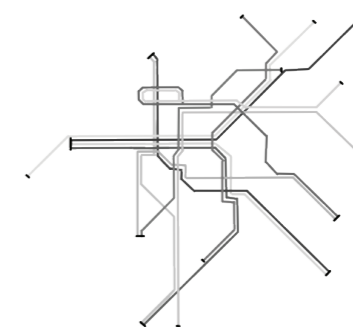
Julie Vanstraelen,
adjunct-hoofdredacteur

- 4 goed gestart met de starttoets
- 7 opinie: skincare
- 8 struikelstenen
- 9 opinie: schijfrecther
- 10 studentenraden gewikt en gewogen
- 12 betweter: déjà vu
- 13 boekreview: Asem
- 17 springuren
- 20 stuvers aan het woord
- 21 dwarszitter
- 22 opinie: regering
- 24 films in Antwerpen
- 29 puzzels en memes
- 32 satire
- 33 brieven uit Praag
- 34 het laatste woord
- 35 poëzie

INHOUD

- 14 **lost in translation – een wereldrecord?**
Alle 174 tram- en metrohaltes van Antwerpen afgaan binnen 24 uur. Is het onze redacteur gelukt?

- 26 **diversiteit en inclusie op UAntwerpen**

Maart staat aan UAntwerpen in het teken van etnisch-culturele inclusie en globaal engagement. Team Diversiteit en Inclusie legt uit.

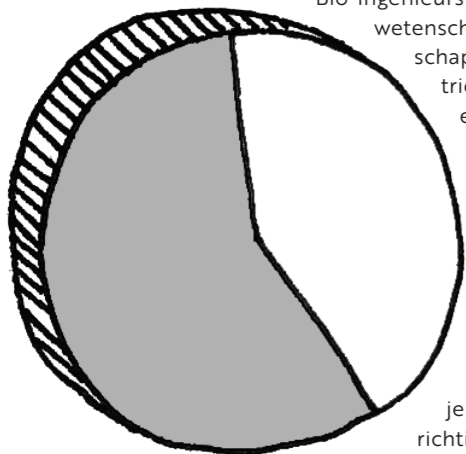

GOED GESTART MET DE STARTTOETS

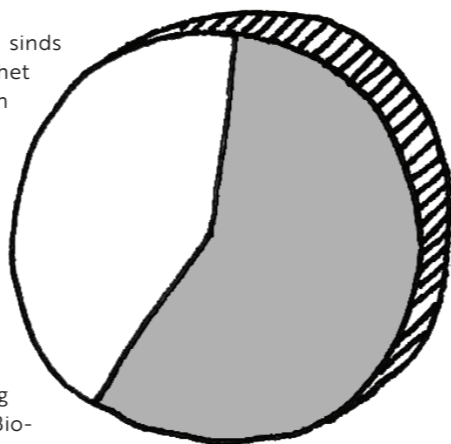
Al heb je ze misschien niet zelf moeten doen, je hebt er toch vast al eens van gehoord: de ijkings- en starttoetsen. Ieder jaar organiseert de Vlaamse overheid deze toetsen en ook UAntwerpen vraagt aan studenten om hieraan deel te nemen voordat ze zich inschrijven. Zeker niet voor alle richtingen bestaat er zo'n toets en hierdoor blijft dit studiekeuze-instrument voor velen, zeker de studenten op de Stadscampus, vaag. *dwaars* duikt dieper in deze toetsen en gaat horen bij eerstejaars wat hun ervaringen zijn.

Deze testen, die plaatsvinden aan alle Vlaamse universiteiten, zouden zicht moeten geven op de kennis die nog overbrugd moet worden voordat eerstejaarsstudenten starten aan hun opleiding. Al is er een verschil tussen een ijkingsstoets en starttoets: ijkingsstoetsen zijn niet altijd verplicht, maar krijgen de naam starttoets zodra de deelname wel een criterium wordt voor de inschrijving. Deze verplichting is er aan UAntwerpen voor de bachelors in

Bio-ingenieurswetenschappen, Biomedische wetenschappen, Farmaceutische wetenschappen, Fysica, Wiskunde en Industriële wetenschappen. De toetsen zijn echter niet-bindend, in tegenstelling tot een toelatingsexamen: ook wanneer je de starttoets niet haalt, mag je je inschrijven, al moet je vaak wel een remediëring volgen. De toetsen zouden helpen bij het inschatten van je kennis van wiskunde en wetenschappen, in verhouding tot het niveau van de opleiding, zodat je op basis van je resultaten een idee krijgt of je de richting aankan.

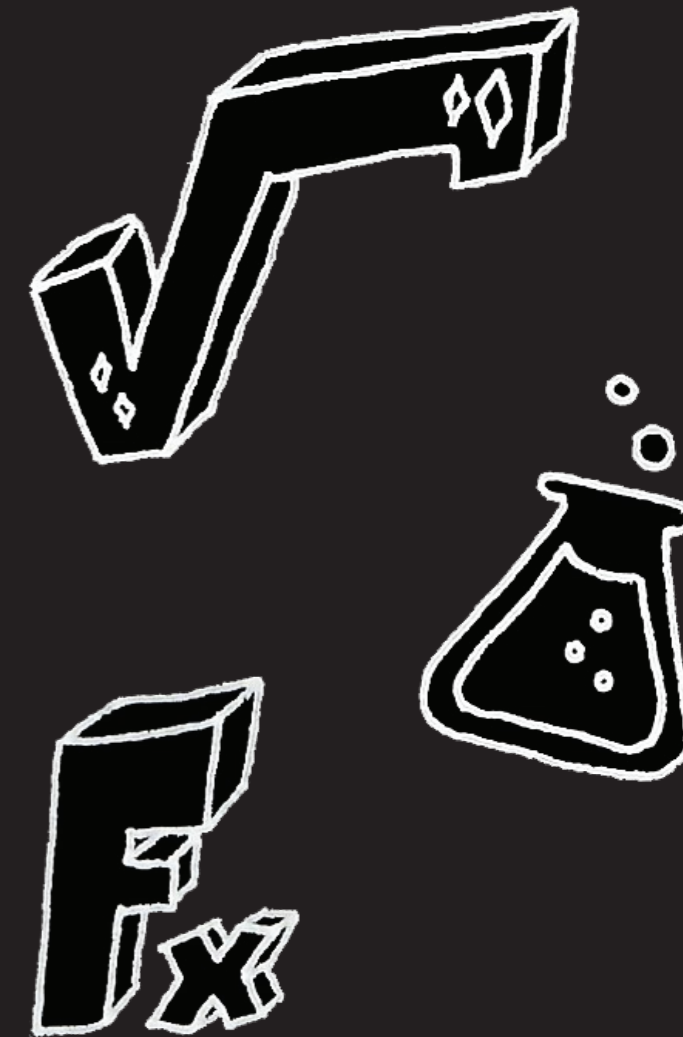
Deze verplichting is er eigenlijk pas sinds kort. In 2018 werd de starttoets voor het eerst ingevoerd voor de richtingen Burgerlijk ingenieur en Burgerlijk ingenieur-architect. In 2019 werd dit uitgebreid tot de Bachelor Diergeneeskunde, waar de ijkingsstoets ondertussen vervangen is door een toelatingsexamen. Het was pas in academiejaar 2022-2023 dat de verplichte ijkingsstoetsen – of starttoetsen – werden ingevoerd voor de rest van het lijstje, met nog een jaar extra voor de Bachelor Biomedische wetenschappen. Voor een groot deel van de rest van de bacheloropleidingen aan de buitencampus, plus de Bachelor Handelsingenieur, zijn de ijkingsstoetsen mogelijk maar niet verplicht. De vraag is dan natuurlijk hoeveel studenten ook vrijwillig deelnemen aan een toets tijdens de zomervakantie, al kan deze wel nuttig zijn. Voor de testen die al verplicht waren, wees een onderzoek van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) in 2018 namelijk uit dat voor 61% van de studenten de verplichting de voornaamste motivatie voor deelname was. Uit zichzelf komen studenten misschien dus niet snel af. De starttoetsen worden daarom meer en meer een feit; het lijkt niet onlogisch dat die misschien in de toekomst voor meer richtingen zullen ingevoerd worden. De toetsen blijven niet-bindend, maar sinds 2023 moet je wel een remediëring volgen wanneer je niet slaagt. Deze kan, afhankelijk van je resultaat, een pakket zijn equivalent aan één tot drie studiepunten en kan zowel fysiek op de campus als zelfstandig online voltooid worden. Deze remediëring zou ervoor moeten zorgen dat de nodige kennis toch nog overbrugd wordt, al wordt de richting wel sterk afgeraden bij zeer lage resultaten van 5/20 en minder.

Maar hoe goed doen studenten het dan eigenlijk op die toetsen? In een persbericht van de VLIR laten ze weten dat er dit jaar bijvoorbeeld 54% van de deelnemers geslaagd is voor de toets voor Bio-ingenieurswetenschappen en 57% voor die van Farmaceutische wetenschappen. “De lagere slaagcijfers voor sommige opleidingen hebben niet geleid tot lagere inschrijvingscijfers bij de STEM-gerelateerde bacheloropleidingen. In tegendeel, heel wat opleidingen rapporteren groeiende studentenaantallen”, staat er ook te lezen.

“De minder gunstige slaagcijfers schrikken de deelnemers dus niet af om voor een STEM-gerelateerde opleiding te kiezen. Het resultaat van de toets dient dan ook als een ondersteuning bij de studiekeuze: elke deelnemer zal zich kunnen inschrijven in de opleiding naar keuze ongeacht de behaalde score.” Ze rapporteren dat meer dan 10.000 studenten zich inschreven voor de ijkingsstoetsen over alle deelnemende universiteiten. Dit is overigens ook niet-bindend: iemand kan perfect de ijkingsstoets afleggen aan bijvoorbeeld KU Leuven en zich toch inschrijven aan UAntwerpen. Het is wel niet zo dat je na het afleggen van een ijkingsstoets eender welke richting uit het lijstje kan volgen: voor bepaalde richtingen, zoals bijvoorbeeld Farmaceutische en Biomedische wetenschappen, is de ijkingsstoets identiek, maar je kan niet beginnen aan bijvoorbeeld de Bachelor Fysica met een geslaagde starttoets Industrieel ingenieur op zak.

Tot zover de officiële zaken: volgens de universiteit zouden de ijkings- en starttoetsen een duidelijk beeld moeten geven van hoeveel kennis er nog overbrugd moet worden, maar is dit ook altijd even duidelijk? Zien studenten zelf deze toetsen als een nuttig instrument, of als niets meer dan een irritante verstoring van de zomervakantie? *dwaars* sprak met vier eerstejaarsstudenten over hun ervaringen met de starttoets. Uit het gesprek bleek al snel dat de starttoets niet door iedereen als een even groot obstakel werd gezien: het voorbereidend werk varieerde ook sterk, van bijna geen voorbereiding tot meerdere dagen studeren. Of ze nu studeerden of niet voor de starttoets, alle studenten gaven aan dat ze de toetsen toch tot een zekere mate nuttig vonden voor hun opleiding. “De resultaten waren een goede reflectie om te zien of je leermethoden >

en kennis van het vak wel op punt waren. Hierdoor was het mogelijk om op tijd wat bij te sturen”, vond een eerstejaars Industriële ingenieurswetenschappen bijvoorbeeld. Ook de andere studenten gaven aan dat het een goed beeld gaf van wat ze konden verwachten in de richting en of ze het niveau zouden aankunnen. Ook werd het voor hen duidelijker hoe de vakken eruit zouden zien.

De verplichting bleek geen zware last te zijn geweest, aangezien de eerstejaars het over het algemeen goed vonden dat de testen verplicht waren. Zelfs voor andere richtingen zouden ze er niet tegen zijn moesten die ook verplichte testen invoeren. “Verplicht maar niet-bindend lijkt mij de beste manier”, zei een van de studenten. “Iedereen krijgt zo een idee van de moeilijkheid van de richting, als dit niet verplicht zou zijn zouden sommige mensen misschien beginnen zonder te weten hoe moeilijk het is”, voegde een andere student uit de Bachelor Bio-ingenieur toe. Ook werd benadrukt dat de starttoetsen zeker voor richtingen waar wiskunde belangrijk is, een handig instrument zijn.

dwars polste daarnaast ook even naar de remediëring, die dus relatief nieuw is. Ook deze vonden de studenten nuttig, al was een puntje van kritiek wel dat de fysieke en online remediëring niet altijd evenredig waren. De remediëring op campus werd gezien als veel intensiever, aangezien je lessen moest volgen en je aanwezigheid werd opgenomen. Bij de online remediëring, daartegenover, was er veel minder controle op hoe serieus je de leerstof had doorgenomen en had je ook veel meer tijd om het te voltooien. Dit zou er dus voor kunnen zorgen dat de studenten die de fysieke remediëring volgden diepgaander met de leerstof bezig waren en dus misschien beter voorbereid waren. De leerstof zelf sloot wel goed aan bij wat er daarna in de lessen werd gezien.

Is de ijkingsstoets dus een goed studiekeuze-instrument? Toch wel, als we kijken naar de reacties van studenten en de verslagen van de VLIR. In de toekomst wordt het lijstje richtingen met een verplichte – maar niet-bindende – starttoets dus misschien nog uitgebreid, al zullen de richtingen op de Stadscampus hier waarschijnlijk nog niet snel last van hebben. □

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Ine Cuypers

RIMPELS ZIJN GEEN RAMP

tekst: Lotte Helmerhorst
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Myrddin-Merlijn Groff

Je kent het wel: je opent je favoriete socialemedia-app om even rustig te scrollen. Nog geen twee filmpjes verder en je komt al een influencer tegen die het hele Kruidvatassortiment op haar gezicht smeert. Van crèmepjes tot maskertjes, alles komt voorbij. Natuurlijk is het niet abnormaal om goed voor je huid te willen zorgen, het is immers het grootste orgaan van je lichaam. Toch denk ik dat we met z'n allen een beetje zijn doorgeslagen. Het is zelfs zo erg dat grote modebladen artikelen schrijven als “de grootste skincare trends voor 2025”. Hoe bedoel je ‘skincare trend’? Wat verandert er precies aan dagcrème?

Dermatologen benadrukken dat een goede basis eigenlijk al genoeg is om je huid gezond te houden. Enkel een milde reiniging en een goede zonbescherming door middel van SPF zou genoeg moeten zijn om je huid jong te houden. Wat je daarnaast kan gebruiken, hangt af van het type huid dat je hebt. Dat zijn bijvoorbeeld ingrediënten als

hyaluronzuur voor een droge huid, of salicylzuur voor een vette huid. Overmatige exfoliatie of het combineren van te veel verschillende producten kan juist irritatie en een verzwakte huidbarrière veroorzaken. Het heeft dus geen zin om elk product op de markt aan te schaffen en op je gezicht te smeren. Waarom doen influencers dat dan wel?

Er komt eigenlijk maar één woord in me op: geld. Influencers zijn in principe gewoon wandelende reclameborden voor grote bedrijven. Zolang die giganten genoeg betalen, zeggen deze contentmakers precies wat ze worden voorged: “deze crème haalt je rimpels weg” en “dit serum zorgt ervoor dat je geen puistjes meer krijgt”, terwijl dit in de realiteit eigenlijk nooit het geval is. Het product is vaak gewoon heel duur, omdat er zoveel mogelijk geld moet worden verdiend. Deze vorm van adverteren laat vrouwen geloven dat ze hun huid koste wat het kost strak en rimpelloos moeten houden. Iets wat niet alleen onmogelijk en onnodig is, maar ook bijdraagt aan nog meer onzekerheid in deze generatie, en dat is iets waar we al meer dan genoeg van hebben.

Blijkbaar zijn er nauwelijks regels voor wat deze internetpersoonlijkheden mogen promoten, want zo’n uitgebreide skincare routine is ronduit gevaarlijk. Zelfs kinderen komen op mijn *For You Page* voorbij. Ze zijn hooguit twaalf jaar oud en smeren zich eerst in met tien verschillende producten alvorens ze op de bus naar de basisschool stappen. Dit is natuurlijk totale onzin, maar het wordt hen aangeleerd door vrouwen op het internet. Kinderen kijken op naar knappe vrouwen die een perfect leven adverteren op sociale media, waardoor ze het idee krijgen dat het de bedoeling is dat zij dit ook doen. Bovendien kan het gebruik van zoveel producten een jonge huid beschadigen: er kan irritatie optreden, net als acne, en zelfs brandwonden kunnen ontstaan.

Wat is het toch met deze generatie en de obsessie met de eeuwige jeugd? Sinds wanneer is het een schande om te verouderen? Het lijkt alsof elke rimpel als een nederlaag wordt gezien en veroudering iets is dat koste wat het kost vermeden moet worden. Mensen lijken te vergeten dat het een privilege is om ouder te mogen worden, om te leven tot je haren grijs worden en je huid gaat rimpelen. Want hoe ironisch is het dat er zoveel tijd en geld gependend wordt aan het tegenhouden van iets dat onvermijdelijk is? Smeer je goed in met zonnebrand en laat die rimpels maar komen. Want ouder worden is geen mislukking, maar een voorrecht. □

HIER WOONDE
HENDRIK HAZEN
 GEB. 1920
 SCHEEPSHERSTELLER
 VERZETSSTRIJDER
 GEARRESTEERD 13.7.1942
 GEDEPORTEERD 1942
 UIT BREENDONK
 MAUTHAUSEN
 VERMOORD 17.4.1943
 GUSEN

Heb jij ze al gezien, de struikelstenen in onze studentenstad? Dat zijn kleine herdenkingsstenen, verwerkt in de stoep voor voormalige woningen van slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. Het project werd ontworpen door de Duitse kunstenaar Gunter Demnig en is ondertussen uitgegroeid tot een groot monument, bestaande uit honderdduizend stenen die over heel Europa verspreid liggen. Op elke steen vind je de naam en de geboortedatum van het desbetreffende slachtoffer, alsook de eventuele deportatiedatum en de plaats van overlijden. Ook in Antwerpen liggen verschillende van deze symbolische herinneringen. *dwars* belicht elke editie een Antwerpse struikelsteen. Deze editie: Hendrik Hazen.

DE ANTWERPSE STRUIKELSTENEN

tekst: Cato Van Lerberghe
 beeld: Lena Vercammen
 lay-out: Pebbles Antonissen

Hendrik Hazen, geboren in 1920, groeide op in een arbeidersgezin in Antwerpen waar de haven altijd in beweging was. Zijn toekomst lag al vroeg vast: hij werd scheepshersteller bij Mercantile. Daar repareerde hij schepen, te midden van het constante lawaai van metaal op metaal. Zijn wereld bestond uit lange werkdagen, de geur van zout water en een sterke onderlinge solidariteit tussen de arbeiders. Maar in 1940 veranderde alles door de Duitse bezetters die van de haven een strategisch doelwit maakten. Arbeiders zoals Hendrik werden onder druk gezet om samen te werken met de vijand. Net als vele anderen voelde Hendrik zich niet alleen een werknemer, maar ook een bewaker van zijn stad. Hij sloot zich aan bij een verzetsgroep van scheepsherstellers die op verscheidene manieren sabotage pleegden. Zo deden ze bijvoorbeeld alsof machines onherstelbaar beschadigd waren en gaven ze informatie door aan verzetslieden. Dit was levensgevaarlijk werk. De Gestapo hield de haven scherp in de gaten en in de zomer van 1942 sloeg het noodlot toe. Op 13 juli werd Hendrik gearresteerd. Hij werd overgebracht naar het Fort van Breendonk, waar hij, ondanks martelingen en verhoren, bleef zwijgen. Na enkele maanden werd hij gedeporteerd naar Mauthausen, een kamp dat berucht stond om zijn wrede aard. Gevangenen moesten er onmenselijk zware arbeid verrichten in de steengroeven op 'de trappen des doods', tot hun lichamen het begaven. Hendrik zag vrienden sterven en voelde zichzelf verzwakken. Zijn lichaam gaf op 17 april 1943 de strijd op. Hij was slechts 23 jaar oud. Vandaag staat zijn naam gegrift in de straatstenen van de Duboisstraat. Een herinnering aan een jonge man die, zonder geweld, met daden van verzet, vocht.

Je kan zelf een struikelsteen aanvragen voor een slachtoffer van de Tweede Wereldoorlog via het aanvraagformulier op de website van Stad Antwerpen. De stenen dwingen ons de gruwel van de oorlog te herinneren en waarschuwen ons voor de toekomst, zodat dergelijke tragedies nooit meer plaatsvinden. □

SCHIJTRECHTER

"Schijtrechter" – ja, zo had ik het geschreven. Was ik acht, negen? Zoiets. Schijtrechter. Rode streep erdoor. Want natuurlijk, het was niet goed. Daar stond ik dan, zoals ik daar altijd stond: schaapachtig. Ik wist niet of ik moest lachen of huilen. "Scheidsrechter" had het moeten zijn, zei de juf. Ze tekende zo'n belachelijk lachend gezichtje ernaast. Waarschijnlijk bedoelde ze dat ik er niet zo zwaar aan moest tillen, maar dat werkte averechts. Schaamrood op m'n wangen. Dat verdomde schaamrood.

Jaren later denk ik nog wel eens aan dat woord, die streep, die scheids- of schijtrechter. Alsof een paar stomme letters – een i, een j, een t – je hele schrijfsel onderuit kunnen halen. Dat een halve pennenstreek ineens bepaalt wat goed is en wat fout. Wie beslist dat überhaupt? Mensen die rode pennen vasthouden alsof ze daarmee Gods oordeel in handen hebben. Als je iets zegt of schrijft dat niet past in hun debiele regeltjes, dan ben je zagezegd fout. Te dom om te schrijven wat klopt. Wat zij 'klopt' noemen. Maar de kantjes, de rafels, dat wat er halfslachtig en ongecontroleerd uitkomt, zeggen meer dan hun hele regeltjesboek ooit zal kunnen. Die rode-pennen-mensen, dat zijn de echte schijtrechters.

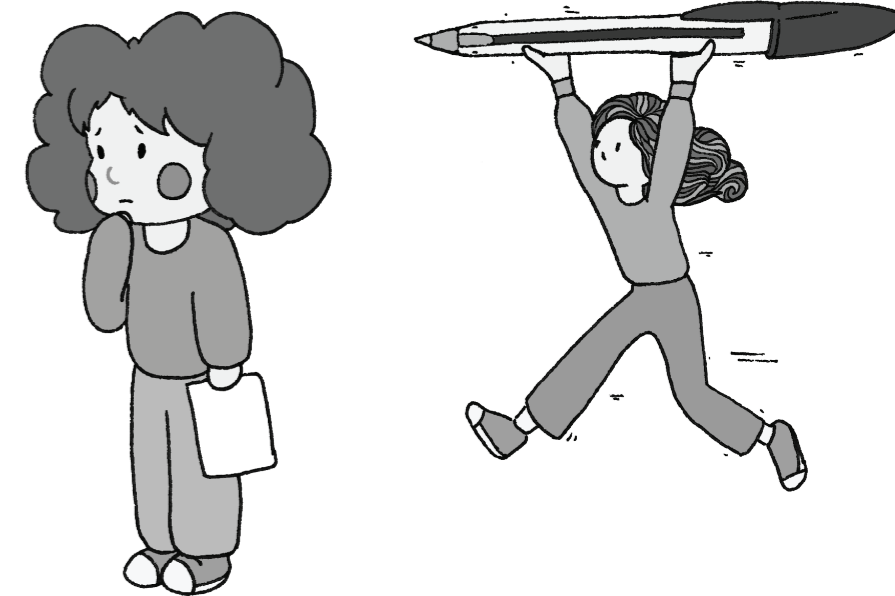
En toch. Toch betrap ik mezelf erop dat ik tot hun kamp ben toegetreden. Hoe vaak heb ik zelf niet mentaal een rode streep getrokken door andermans woorden? Een spelfout gezien en gedacht: nee dat klopt niet, dat hoort niet. Als tiener ging ik al tekeer met een rode pen in mijn vriendenboekje. De spelfouten van mijn vriendinnetjes moesten eraan geloven. Aan de universiteit werd ik eindredacteur van dit studentenblad. Elke keer als ik een komma verzet of een letter verbeter, voel ik voldoening. Het zit er blijkbaar ingebakken, die neiging om te corrigeren. Om te zeggen: jij hebt dit fout, en ik niet.

tekst: Pebbles Antonissen
 beeld: Yulia Yuryeva
 lay-out: Myrddin-Merlijn Groffi

schijtrechter

Ergens, in een verloren hoekje van mijn hoofd, moet dat achtjarige kind zich roeren, zachtjes protesterend elke keer ik vol overtuiging naar mijn rode pen grijp. Ze fluistert: schijtrechter. Want dat ben ik dan ook, net als de juf van het derde leerjaar. Misschien altijd al geweest.

*Voel jij de onweerstaanbare drang om komma's te verzetten, woorden te polijsten en stiekem toch een beetje schijtrechter te zijn? Sluit je aan bij *dwars* en wordt deel van onze (eind)redactie. Stuur een berichtje naar onze sociale media of mail naar werving@dwars.be. □*

STUDENTENRADEN GEWIKT EN GEWOGEN

Hoe goed zijn de studentenraden van de Belgische universiteiten en hogescholen? Het is exact die vraag die Oleksii Zahreba zich stelde. Als masterstudent Politieke wetenschappen aan de Université de Montréal heeft hij de Belgische studentenraden scores gegeven en gerangschikt. Het eindresultaat, de Index Belgische Studentenvakbonden, staat nu in drie talen online voor iedereen om te lezen.

Dat Oleksii Zahreba onderzoek deed naar studentenraden is geen toeval. In het verleden heeft hij meerdere leiderschapsfuncties bekleed binnen de International Association for Political Science Students (IAPSS) en zijn bachelorscriptie ging over betrokkenheid van studenten bij internationale beleidsvorming. "Ik zag het potentieel van internationale samenwerking tussen studenten, maar om dat te realiseren moeten lokale studentenverenigingen sterk zijn en goed georganiseerd zijn." Hij koos België als casestudy vanwege de sterke cultuur rondom studentenparticipatie, het geavanceerd wetgevend kader en omdat België als federale staat met twee onderwijs-systemen het toestond om Vlaanderen en Wallonië te vergelijken.

Het resultaat is een index die alle Belgische studentenraden rangschikt op basis van een score op 10. Die scores worden opgedeeld in aparte scores op 5 voor dienstverlening en representatie. Onder dienstverlening verstaat het onderzoek verschillende soorten ondersteuning aan studenten, alsook aanwezigheid op sociale media. Onder representatie valt het lidmaatschap van een overkoepelende organisatie van studentenraden, gebruik van structurele macht, geschreven beleid en documentatie, betrokkenheid bij bestuursorganen buiten de universiteit en succes in het uitvoeren van campagnes die leiden tot tastbare resultaten. De studie is opgesteld op basis van online beschikbare data en erkent daarom ook zelf dat ze niet perfect is. Informatie die niet online of enkel via interne sites te vinden is, werd dus niet mee opgenomen in de studie.

inzichten

Het doel is meer dan enkel een rangschikking maken van studentenraden. Door scores te geven en te kijken welke studentenraden het beste uit de bus komen, kan men kijken naar wat studentenraden succesvol maakt. De hoop van het onderzoek is dat studentenraden met lagere scores kunnen leren van degene met betere scores. Uiteindelijk kwamen er drie belangrijke conclusies uit het onderzoek. Ten eerste is er een positief verband tussen de structurele macht die studentenraden hebben en de totaalscore die ze krijgen. Volgens het onderzoek suggereert dit dat studentenraden de meest effectieve manier zijn om studenten te vertegenwoordigen binnen onderwijsinstellingen.

De tweede conclusie is dat studentenraden beter werken wanneer ze meer autonomie krijgen van de staat. In tegenstelling tot Vlaanderen dwingt het Waalse onderwijssysteem strenge vertegenwoordigingsquota af. Indien er niet genoeg verkozenen zijn, kunnen in Wallonië studenten gecoöpteerd worden in de studentenraad en daarmee dezelfde rechten krijgen als verkozen studenten. Het onderzoek stelt vragen bij deze praktijk omdat gecoöpteerde studenten mogelijk minder geëngageerd zijn dan verkozen studenten. Uiteindelijk lagen de scores van Vlaamse studentenraden hoger in de categorie vertegenwoordiging. Tot slot hebben studentenraden aan grote universiteiten een voordeel, waarschijnlijk door grotere budgetten, maar dat biedt geen garantie tot succes. Toch was het effect daarvan zeer beperkt in vergelijking met het effect van de hoeveelheid structurele macht die een studentenraad heeft.

geslaagde score

Hoe staat het met onze eigen studentenraad? De Studentenraad Universiteit Antwerpen staat met een score van 74,4% op plaats 4 bij de Belgische universiteiten. Een score waar Laurens, voorzitter van het bureau van de Studentenraad, en ondervoorzitter Bodine zeker trots op zijn. Ze zijn dan vooral trots op de maximumscore van 5/5 die ze krijgen voor vertegenwoordiging. "Vertegenwoordiging is de basis, als je dat niet hebt dan valt al de rest in het water", aldus Laurens. De index gaf die maximumscore vanwege de goede communicatie van de Studentenraad en voor het bereiken van tastbare resultaten, zoals het organiseren van rectordebatten en het onderhandelen dat de bibliotheek langer openblijft tijdens de blokperiode.

Op diensten is de Antwerpse Studentenraad nipt gebuisd met een score van 2,44. Het onderzoek raadt aan dat de Studentenraad focust op diensten die kosteneffectief de grootste impact hebben. Daaronder vallen: *peer-tutoring* door medestudenten, sporadische voedselhulp en psychologische ondersteuning

door studenten Psychologie. Laurens geeft hierop aan dat veel van wat de Studentenraad al voorziet van ondersteuning onder de radar vloog van het onderzoek. De werking van de Studentenraad is er grotendeels op gebaseerd dat mensen rechtstreeks hun stuver aanspreken bij problemen. Zoiets komt uiteraard niet online en kwam dus niet in het onderzoek terecht. Hetzelfde geldt voor *peer-tutoring*: dat doet de Studentenraad reeds met een overdracht voor nieuwe stuvors. "We houden ook persoonlijke gesprekken met verschillende facultaire stuvors en mensen op centraal niveau om te zien hoe we daarop kunnen inzetten", legt Bodine uit. Op vlak van voedselhulp erkennen ze dat de Studentenraad hier niet op inzet, maar dat daar ook geen budget voor is vanuit de universiteit.

Er was al voor het onderzoek verscheen een proefproject om psychologische ondersteuning door medestudenten te voorzien. Vorig academiejaar kregen enkele stuvors een mentale EHBO-cursus zodat ze studenten met problemen kunnen erkennen en deze kunnen doorverwijzen naar de juiste diensten. Dit werd positief ontvangen en het is de bedoeling om dit volgend jaar uit te breiden naar alle stuvors. Op de site van de index staat dat hij jaarlijks geüpdatet wordt en daar is Laurens alvast blij mee: "We hebben de ambitie om op te klimmen naar de top 3 en hopen zo een voorbeeldfunctie op te kunnen nemen." □

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Julie Vanstraelen

STOND DIT NIET AL IN DE VORIGE EDITIE?

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

Op een terras, een paar meter van mij vandaan, staat een rode tas met koffie op een tafeltje met een wit tafellaken. Iemand met een zware schouderzak komt voorbij en raakt de tas, waardoor die omvalt en het tafellaken bruin wordt. Ik weet dat ik dit nog nooit eerder heb gezien, maar toch voelt het alsof ik op deze plek al heb staan kijken naar de botsing van de rode koffietas met de zware schouderzak (en de onvermijdelijke ondergang van de koffietas). Dit vluchtige gevoel van valse vertrouwdheid kennen we als een déjà vu. Niemand weet exact wat het is of waarom we het ervaren. Net dit maakt deze universele ervaring zo fascinerend en een bron van veel verschillende theorieën.

Volgens een van de theorieën kan je een déjà vu vergelijken met een kortsluiting. Wanneer we naar iets kijken wordt dit beeld eerst naar een plek in de hersenen gebracht waardoor we er bewust van worden. Kort daarna wordt deze informatie opgeslagen op een andere locatie in de hersenen. Bij een déjà vu wordt het beeld eerst opgeslagen en worden we er ons pas later bewust van, waardoor het als een herinnering aanvoelt. Een mogelijke oorzaak van deze kortsluiting is dat we een waargenomen prikkel via twee verschillende informatiestromen verwerken, bijvoorbeeld wanneer we een bepaald beeld twee keer waarnemen omdat we de eerste keer afgeleid waren. Onze hersenen verwerken dan eerst de input van het moment waarop we afgeleid waren. Wanneer we het tafereel vervolgens met meer aandacht bekijken, hebben onze hersenen het tafereel al deels verwerkt. Hierdoor voelt het bekend aan.

tekst: Lena Bernaerts
beeld: dwarsredactie
lay-out: Myrddin-Merlijn Groffi

Daarnaast kan je een déjà vu ook bekijken als een factcheck door onze hersenen. Onze temporale lobben, die een belangrijke rol spelen in ons geheugen, sturen namelijk signalen naar onze frontale hersenen, met de boodschap dat we dit beeld al eerder hebben gezien. Het is dan aan onze frontale lobbeslist dat dit onmogelijk is, bijvoorbeeld omdat we hier nog nooit geweest zijn, ontstaat er een déjà vu. We denken iets al ervaren te hebben, terwijl we ons ervan bewust zijn dat dit niet kan.

Niet alleen wetenschappers, maar ook goeroes zoeken naar een verklaring voor déjà vu's. Sommigen zien het als een herinnering aan een vorig leven, terwijl anderen het beschouwen als een teken van onze zielenfamilie, die ons laat weten dat we op het juiste pad zitten.

Aangezien het allemaal nog onduidelijk is en niemand het echt weet, mag je van mij best geloven dat je de toekomst kan voorspellen. Waarschuw me dan wel even de volgende keer dat iemand een tas koffie omgooit. ☐

EEN ADEMTOCHT VAN HERKENNING

tekst: Jana Geets
beeld: bij Barbara (extern)
lay-out: Thijs van Dam

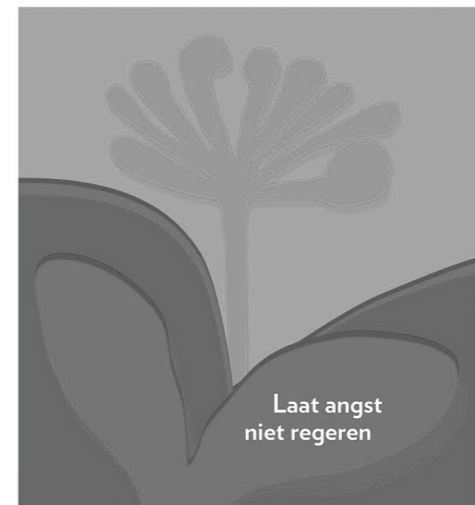
Ken je dat gevoel? Je hart bonkt in je borstkas, zweetdruppels glijden over je voorhoofd en een ijzeren greep sluit zich om je longen. Dat is angst. Pure paniek. Je lichaam schreeuwt om aandacht. Ik ken dat gevoel maar al te goed. Angst en stress zijn een constante in mijn leven, maar ik ben niet alleen. Bijna de helft van de bevolking worstelt met angsten. Ook Leen Dendievel ondervond hoe haar razende hart haar leven begon te beheersen. In *Asem* onderzoekt ze de oorsprong van haar paniekaanvallen. Wat gebeurt er in je brein tijdens zo'n aanval? En hoe kan je ermee leren omgaan?

Wat *Asem* zo sterk maakt, is de balans tussen persoonlijke ervaring en wetenschappelijke inzichten. Leen neemt je mee tot in de diepste lagen van je lichaam en legt uit hoe angst zich vastzet, zonder dat het een droge uiteenzetting wordt. Ze biedt geen snelle oplossing, maar reikt wel handvaten aan om te begrijpen, te accepteren en de controle langzaam terug te nemen. Soms is die controle verrassend simpel. "Zing!", schrijft Dendievel. "Concentreer je op de lyrics. Je focus gaat daar naartoe en je ademhaling gaat op slag de juiste kant op." Het zijn van die kleine, tastbare adviezen die een lichtpuntje kunnen vormen in het donker van paniek.

Dit boek is meer dan zomaar een BV-getuigenis. Dendievel schrijft met een heldere pen en een oprechte stem over haar eigen ervaring met paniekaanvallen. Maar ze gaat verder dan een persoonlijke getuigenis: door gesprekken met experts en artsen plaatst ze haar ervaring in een breder kader. Ook anderen – bekende en minder bekende Vlamingen – delen hun verhaal, waardoor *Asem* een

stemmen die angst uit de schaduw halen. Dendievel moedigt aan om je niet te verbergen: "Het kan er alleen maar voor zorgen dat anderen zich ook uitspreken. Houd je asem niet in, deel hem uit." Asem is een oproep tot openheid, een pleidooi om angst en kwetsbaarheid niet langer in stilte te dragen. De structuur voelt soms wat springerig aan, alsof Dendievel de lezer meeneemt

ASEM

'Een helder en toegankelijk geschreven boek over een vaak verborgen, miskend en onderschat probleem: Angst.' Dirk de Wachter

in de gedachtegangen die angst met zich meebrengt. Toch blijft haar relaas vlot leesbaar, toegankelijk en herkenbaar. Naast persoonlijke verhalen en treffende citaten biedt het boek ook concrete handvaten om met angst en paniek om te gaan. De afwisseling tussen ervaringsverhalen en wetenschappelijke duiding schept niet alleen inzicht, maar ook troost: angst is geen eenzame strijd.

Dendievel weet uit eigen ervaring hoe angst zich genadeloos kan nestelen in het dagelijks leven. Haar verhaal en dat van anderen doorbreken het taboe en openen een ruimte waarin asemen opnieuw mogelijk wordt. Door de lezer een spiegel voor te houden, zet ze aan tot zelfreflectie. Niet iedereen ervaart angst in zijn meest extreme vorm, maar stress, druk en de moeilijkheid om "nee" te zeggen, zijn voor velen herkenbaar. En net daarin schuilt de kracht van *Asem*: het is een boek waarin iedereen wel iets van zichzelf terugvindt.

Dit is geen boek om na een lezing terug in de kast te zetten. Het nodigt uit om passages te herlezen, aantekeningen te maken, stukken te onderlijnen – iets wat ik zelden doe, maar hier vanzelfsprekend voelt. Ondanks de zwaarte van het thema weet Dendievel een zekere lichtheid te bewaren, waardoor *Asem* leest als een ademhaling – soms onregelmatig, maar altijd noodzakelijk. ☐

LOST IN TRANSLATION - EEN WERELDRECORD?

Hemel, Drink, Joe English: vele haltes van ons Antwerpse tramnetwerk klinken mij vreemd in de oren. Bij Zwaantjes of Regatta kijken anderen misschien vreemd op, maar voor mij zijn ze bekend. Voor iedere pendelaar is het netwerk van vertrouwde tramhaltes anders en het lijkt wel alsof de eeuwige vertragingen en het gebrek aan voldoende zitjes de enige dingen zijn die we allemaal ervaren. Is ons tramnetwerk dan echt zo divers?

In een onderzoek voor *dwaars* besloten mijn vriend Matthew en ik de proef op de som te nemen en alle 174 haltes in Antwerpen af te gaan. Om het wat spannender te maken, gaven we onszelf een moordende deadline: we kregen slechts één dag de tijd om de hele lijst te voltooien. Was er een wereldrecord in de maak? Stap op, activeer zeker je ticket en rijd mee tot de eindhalte om te weten of we het haalden!

We nemen het idee vanaf het begin al te serieus om het nog een grap te noemen. Wat begint als een gesprek over Antwerpens mooiste tramlijn, de nog steeds buiten dienst gestelde **Tram 11**, eindigt met een grondig uitgewerkte Excelsheet. Om de hele reeks binnen de tijd te kunnen afwerken, moeten we zo efficiënt mogelijk te werk gaan: geen enkele lijn mag meer dan tweemaal gebruikt worden en liefst stappen we niet al te veel. We beginnen aan de P+R Melsele, enkel bereikbaar met **Tram 3**, en eindigen bovengronds bij Opera, waar enkel **Tram 1** komt.

in openbare vervoering

We activeren gauw onze dagticketjes en vertrekken rond 9u40 met **Tram 3** van de desolate P+R Melsele richting die van Merksem. De ochtendspits is al afgevlakt en zonder veel oponthoud staan we een dik halfuur later in Merksem. Met **Tram 2** rijden we terug tot de Gasthuishoeve, om daar over te schakelen op mijn geliefde **Tram 6**, die ons tot in Wilrijk zal brengen. Van controles zouden we de hele dag geen last hebben, maar politie zien we in Astrid Metro al wel:

agenten in fluohesjes, een hond en zelfs een tentje. Hopende dat ik me in opnames van pakweg *Professor T* bevind, zoek ik naar Koen De Bouw, maar tevergeefs – er blijkt gewoon een drugsonderzoek aan de gang.

Na de hectiek van de vier haltes op 500 meter tussen Bevrijdingsstraat en Kruishof strekken we even de benen tot Olympiade en nemen we opnieuw de **2**, naar de fameuze Zwaantjes. Een van die beestjes is duidelijk gaan vliegen, want voor de Zwaantjeshalte van **Tram 10** moet je blijkbaar de hoek om. Ook heeft die halte een magisch bord dat een kwartier lang “binnen vier minuten” kan projecteren. Enfin, de tram komt uiteindelijk opdagen en we vatten de langste etappe van de route aan – maar liefst 31 haltes – richting P+R Wijnegem.

naar spitsere uurtjes

Alles gaat vlot. We hebben al bijna 80 haltes achter de rug en het is nog maar 13u. De vertragingen vallen overigens mee en we hebben nog maar één plaats delict gezien! Ik spreek duidelijk te vroeg, want in Wijnegem deelt de omroeper ons mee dat een stroompanne al het metroverkeer stilgelegd heeft. Geen probleem. We hebben honger van al dat reizen en het shoppingcenter ligt met **Tram 5** op de weg en vlak om de hoek. Na een vorstelijke maaltijd (lees: we hadden Koning Albert II's royale dotaties zeker kunnen gebruiken) in Eetcafé de Bibliotheek lijken de metroproblemen een uur later achter de rug. Via de overkill aan haltes die de **5** in Deurne aandoet, komen we wederom in het hart van de Scheldestad terecht, ondergronds bij Astrid Metro.

Op de oude **Tram 12** komen we dan wel een hevig flatulerende dagdrinker tegen, we geraken zonder al te veel problemen via **Trams 6** en **1** tot bij de Noorderplaats. De koude begint echter tot ons door te dringen en een onophoudende stroom aan AP-studenten overspoelt ons aan het perron, maar blijkbaar moet vrijwel niemand onder hen met **Tram 24** naar het dystopische Havenhuis. Als ik een drugmaffioso was, zou ik wel een gezelligere plek uitzoeken dan die ongere-

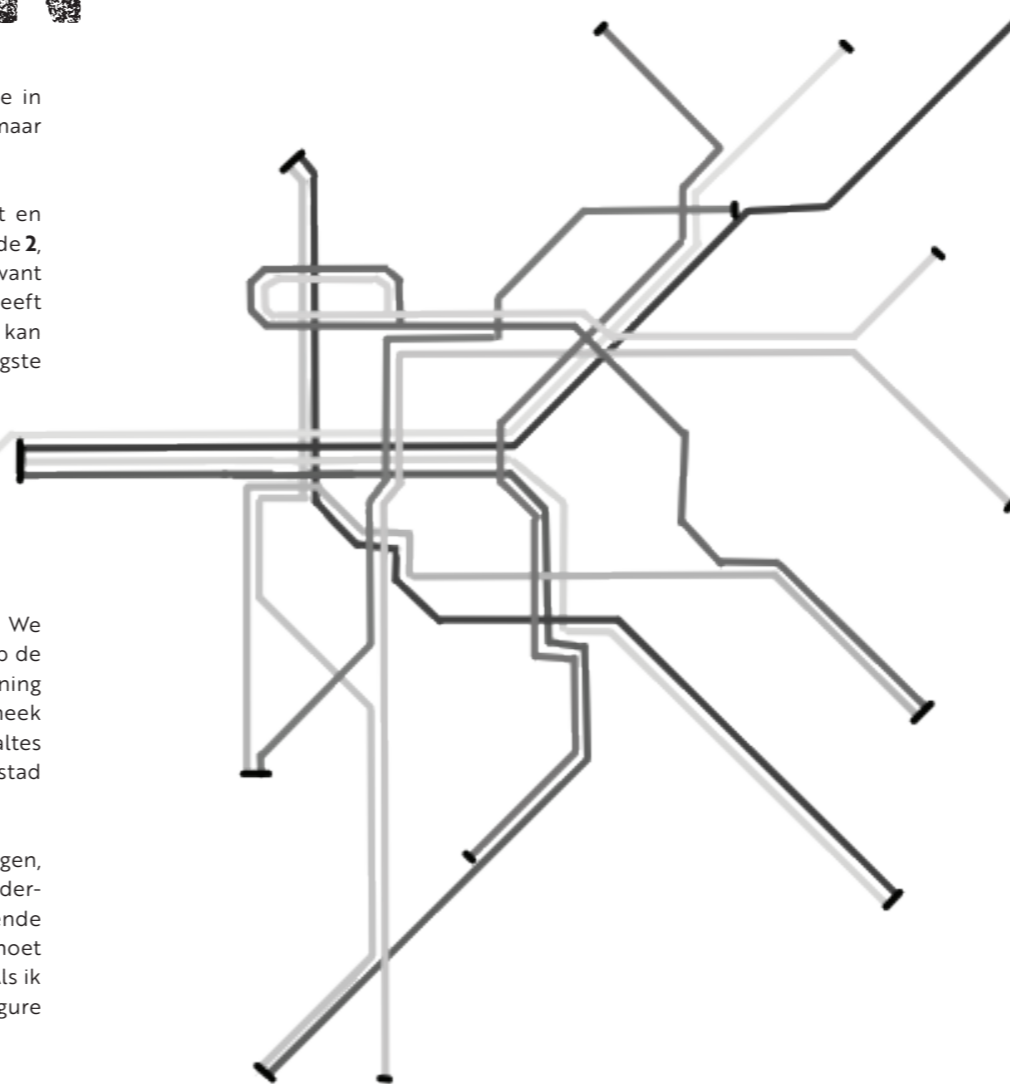
Antwerpse Haven! In ieder geval reizen we van daaruit af naar Silsburg en beginnen we zo ruim op tijd aan het laatste deel van onze missie. We rijden met een prettig namiddagzonnetje langs halte Joe English; niets ligt onze recordpoging ... dwars.

Via een gekke constructie met **Trams 8** en **9**, waarbij we iets te vaak langs halte Florent Pauwels komen om het nog efficiënt te noemen, arriveren we met nog eens tien nieuwe haltes achter de kiezen bij Plantin – alweer onze laatste premetrohalte. Richting Boechout komen we met **Tram 15** midden in de spits op de Antwerpse Ring terecht terwijl de zon geheid de benen neemt. We hebben geen exacte cijfers, maar ik denk dat we anderhalf uur op de zitwarte **15** zitten. Heeft Johan Daisne geen boek geschreven genaamd *De tram der traagheid*? Als enigen nemen we plaats in **Tram 7** op het intussen pikdonkere Mortsele Gemeenteplein. Maar ja, Terminus, zo heet die halte. Toch een gepaste naam voor *notre fin de partie*, denken we lachend.

recordpoging? geen trackinginfo...

De honger begint ondanks onze meegebrachte koekjes op te spelen (tijd voor een bakker of winkelbeurt is er niet!) en we zijn sinds Wijnegem alweer vijf uur aan een stuk onderweg, maar op **Tram 7** klagen we vooral dat het MAS zo slecht verlicht is dat het ons van een welverdiende toeristische aanblik berooft. Het aantal niet-afgevinkte haltes is nu bijna op twee handen telbaar, dus we zullen wel eten als we terugkomen van het Zuid. Een feestmaal zal het worden. Volgende overstap? Bij Meirbrug!

We wachten op **Tram 4**. We zijn nog niet op de hoogte dat die als eindbestemming Dantes negen lagen van de hel heeft. Toch heeft een ijselijke koude inmiddels de Scheldestad overgenomen. Meer dan twintig minuten staan we daar, maar nog steeds “geen trackinginfo”. Een begrip dat iedere pendelaar zelfs op een zomerdag zou doen huiveren. Wat zien de ballerina's die enkele verdiepingen boven de Ulla Popken tegenover ons rondansen er vrij uit! >

Zelfs de Burger King, waarvan ik normaal geen fan ben, lokt ons richting de bron van de Meir. En wij maar lijden! Ook na een gulzige maaltijd in diezelfde fastfoodzaak moeten we wachten. Eerst geloof ik te hallucineren als ik in de etalageramen op de Schoenmarkt het – ironisch genoeg – hemelse blauw van **Tram 4** zie verschijnen. Ein-de-lijk.

We rijden mee tot Cuperus en wachten op dezelfde tram terug. Nog maar acht haltes, nog één overstap hierna. Algauw barst onze bubbel als de omroeper zegt: “Vanwege problemen met de tramsporen rijdt **Tram 4** vanavond enkel nog tot aan de Groenplaats. Onze excuses voor het ongemak.” Zo eindigt het dus, zo mislukt onze missie, onze recordpoging. Ons geluk kon niet blijven duren. Onder het bakenlicht van de Kathedraal beëindigen we om 21u10 onze recordpoging en besluiten we onze ellende te verdrinken met een warme chocomelk in de Quetzal. Is het voorbij?

We kijken op de app van De Lijn naar ons ticket en merken dat het nog zo’n elf uur geldig is, tot 9u morgenvroeg. Wat als? Ja, morgenochtend maken we het af!

En zo nemen we de ochtend erna diezelfde vervloekte **Tram 4** naar het Zuid. Na een laatste overstap daar stappen we in een overvolle **Tram 1**, waar we dus gelukkig vanaf de beginhalte op zitten mét zitplaatsen inclusief, en we bereiken om stipt 8u19 tramhalte Opera. Er staat jammer genoeg geen welkomstcomité ons juichend op te wachten. Mijn brein heeft voor zichzelf na zo’n lange reis natuurlijk verwachtingen geschept om ergens exotischer aan te komen dan een mistig Operaplein. Maar de trots heeft slechts een kleine vertraging opgelopen en arriveert snel. Net als de gedachten: “Is dit nu een wereldrecord?” en “Hoe doen we dit volgende keer nóg sneller?” Misschien is al dat reizen me naar het hoofd gestegen.

Als je na het lezen van ons verslag suggesties hebt voor een efficiëntere reis of als je zelf een poging onderneemt, stuur het dan zeker door naar het mailadres van **dWARS** met als onderwerp ‘Tramrecordverbetering’. Zo kunnen we het onderscheiden van alle fanmail en de onvermijdelijke uitnodiging van het *Guinness Book of Records*-agentschap! ☐

tekst: Stijn Crick
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Ine Cuypers

	Beginhalte	Eindhalte
3	P+R Melsele	P+R Merksem
2	P+R Merksem	Gasthuishoeve
6	Gasthuishoeve	Kruishof
Te voet	Kruishof	Olympiade
2	Olympiade	Zwaantjes
10	Zwaantjes	P+R Schoonselhof
10	P+R Schoonselhof	Fortveld (Wijnegem)
5	Fortveld (Wijnegem)	Astrid Metro
Te voet	Astrid Metro	Centraal Station
12	Centraal Station	Schijnpoort (metro)
6	Schijnpoort (metro)	P+R Luchtbal
1	P+R Luchtbal	Noorderplaats
24	Noorderplaats	Havenhuis
24	Havenhuis	Silzburg
9	Silzburg	Florent Pauwels
8	Florent Pauwels	P+R Wommelgem
8	P+R Wommelgem	Florent Pauwels
9	Florent Pauwels	Plantin
15	Plantin	P+R Boechout
15	P+R Boechout	Gemeenteplein
Te voet	Gemeenteplein	Mortsel Terminus
7	Mortsel Terminus	MAS
7	MAS	Meirbrug
4	Meirbrug	Cuperus
4	Cuperus	Zuid
1	Zuid	Opera

SPRINGUREN: HOE ZE TE GEBRUIKEN

Dat studenten weinig tijd hebben, is algemeen geweten, zeker in de examenperiode. Tijdens een normale lesweek is dit gecompliceerder: waar tussen twee vakken soms van je verwacht wordt om op lichtsnelheid van de ene les naar de andere te lopen, heb je op andere dagen een hele namiddag vrij tot het volgende vak. Hier zijn een aantal leuke manieren om je springuren (nuttig) te gebruiken.

ontspanning (met vrienden)

Een van de beste manieren om springuren te overleven, is om dit met medespringuurslachtoffers te doen. Geniet samen met je vrienden van een gratis theetje of kop koffie bij Zomaar een dak, Lichtu of Cabin of breng een bezoek aan de Komida en verwen jezelf. Omdat Antwerpen de modestad van België is, zou het jammer zijn om daar geen gebruik van te maken. Struin gezellig over de Meir en zorg ervoor dat je met al je tassen de aula nog binnengeraakt.

sport en beweging

“Mens sana in corpore sano” – een gezonde geest in een gezond lichaam. Ga op advies van de Romeinse filosoof Juvenalis eens bewegen, want sporten heeft een positieve invloed op studeren. Ga naar de sportschool tijdens je springuren en sport eventueel ergernissen ervan af. Heb je geen zin om geld uit te geven aan een sportabonnement? Online vind je verschillende gratis work-outs voor pilates en yoga, ideaal om je spieren aan het werk te zetten! Waarschuwing: **dWARS** is niet verantwoordelijk voor spierpijn de dag erna.

kunst, natuur en cultuur

Studenten op de buitencampus kunnen beweging en kunst combineren in het Middelheim Openlucht Museum door al wandelend tot rust te komen tussen de mooie kunstwerken.

Voor studenten van de Stadscampus is het Museum aan de Stroom (MAS) een grote aanrader, of je nu voor zes euro alle verdiepingen bezoekt of enkel foto’s op het gratis panoramisch terras maakt.

Natuurlijkhebbers kunnen hun hart uitleven in Plantentuin Den Botaniek, aan de Schelde of in de Zoo van Antwerpen. Als je meer van architectuur houdt, zijn Het Steen en het Havenhuis de place to be. De centrale inkomhal is gratis, de koffiebar echter niet.

studeren, want zelfs een klein uurtje loont

Je bent zeker niet de enige student die in een vrij uurtje tegen zichzelf zegt dat het toch de moeite niet loont om nog aan iets te beginnen. Toch kan je zelfs in deze korte tijd een nuttige taak afmaken, zoals bijvoorbeeld nadenken over een leuk idee voor je tekst. Ook kan je opnieuw door je notities gaan, lessen nakijken of opgegeven oefeningen maken.

Omdat de boog zeker niet altijd gespannen kan staan, moet je vooral doen met jouw springuur waar jij je goed bij voelt. ☐

tekst: Laura Aerts
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Ine Cuypers

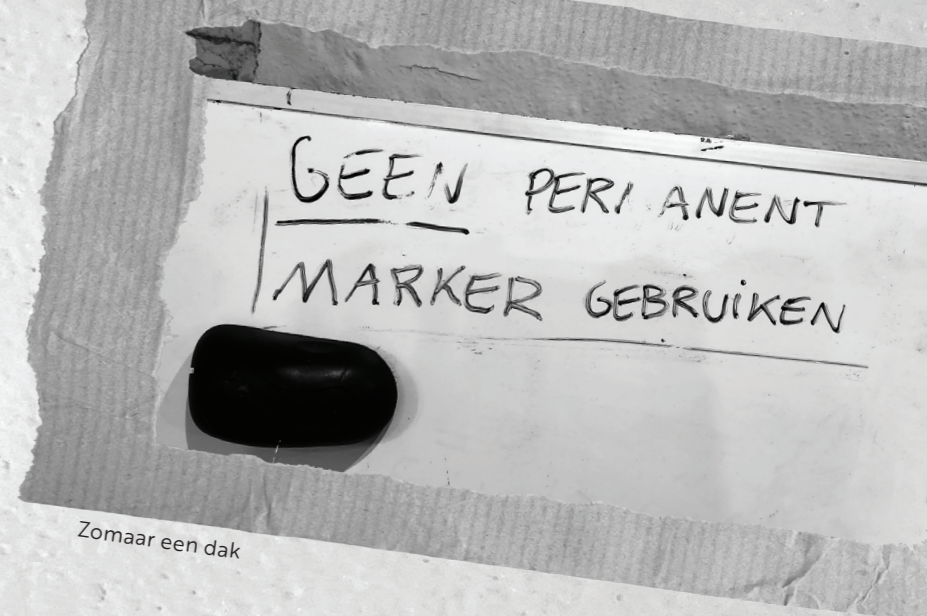
SPOTTED IN!!!

Campus Mutsaard

Campus Drie Eiken

Zomaar een dak

Komida Stadscampus

T T
THE WALLS
ARE TOO
EMPTY

'Empty' is not the right word
The white part is just meaningless

These walls should have been made from big natural stone blocks

Campus Mutsaard

beeld: Lena Vercammen
lay-out: Lena Vercammen

NPC'S, WORD STUVER!

Waar is de Studentenraad zoal mee bezig? Haar roze logo verschijnt te pas en te onpas in de mailbox, maar wat doet ze naast mailen? Op welke manieren beïnvloedt ze het dagelijks leven van de student? Om daarachter te komen neust *dwärts* in de projecten van de Studentenraad. Deze editie vertelt voorzitter Laurens Verhaegen over het studentenengagement.

Laurens merkt teleurgesteld op dat het studentenengagement lager ligt dan verwacht: "Je zou denken dat rechtenstudenten elkaar naar de keel vliegen in een Algemene Vergadering of dat taal- en letterkundestudenten zich literair laten gaan bij *dwärts*, maar dat is niet het geval. Steeds minder studenten engageren zich." Hij verwoordt het probleem in *memejargon*: "Soms lijkt het alsof er NPC's op onze campussen rondlopen."

Toch haalt hij zelf veel voldoening uit zijn engagement. "Ik steek er veel tijd in, maar het gevoel dat je iets positief bijdraagt, is onbetaalbaar", vertelt hij. Wanneer hij terugkijkt op zijn beginjaren binnen de studentenvertegenwoordiging, ziet hij een groot verschil. "Vier jaar geleden hoefden we studenten niet te overtuigen. Engagement was vanzelfsprekend. Nu lijkt die motivatie afgenomen. We proberen studenten te lokken met etentjes of weekendjes weg, maar echt engagement koop je niet met een broodje. Het gaat om de intrinsieke motivatie om bij te dragen."

Ook clubs kampen met een gelijkwaardige trend. "Ze vinden moeilijker praesidiumleden dan vroeger. Winaks praeses vertelde me dat zijn club vorig

jaar achttien praesidiumleden telde, maar dit jaar nog maar tien. Ik weet uit vertrouwelijke bronnen dat al minstens twee clubs overwogen te stoppen tegen academiejaar '25-'26, omdat ze te veel verlies lijdten bij activiteiten en ze niet meer genoeg praesidiumleden vinden", voegt Laurens toe.

Volgens Laurens is het cruciaal dat studenten zich engageren als stuver. "Ik hoor vaak: 'Iemand anders zal het wel doen', maar als iedereen zo denkt, gebeurt er uiteindelijk niets. Je engageren is niet zomaar een extraatje, het bepaalt mee hoe goed je medestudenten vertegenwoordigd worden."

Om studentenparticipatie te stimuleren, werkt de Studentenraad samen met andere Antwerpse studentenraden en ASRA (de overkoepelende studentenraad van de Associatie Universiteit en Hogescholen Antwerpen, ofwel AUHA) aan concrete aanbevelingen.

Tegen het einde van dit semester worden deze voorgelegd aan de Antwerpse hogeronderwijsinstellingen. "We pleiten bijvoorbeeld voor de erkenning van engagement binnen het curriculum, zoals een korfvak waarin studentenvertegenwoordiging en coaching centraal staan", legt Laurens uit.

"Het uiteindelijke doel is om studentenengagement nieuw leven in te blazen. Engagement en participatie naast je studie tonen namelijk enorm, of je nu actief bent bij een club, bij *dwärts* of bij de Studentenraad. Als ik terugkijk op de voorbije vier jaar, kan ik overtuigd zeggen dat mijn studententijd zonder de Studentenraad onvolledig zou zijn." □

tekst: Thijs van Dam
beeld: Laurens Verhaegen (extern)
lay-out: Ine Cuypers

MORAL PSYCHOLOGY AND META-ETHICS (KATRIEN SCHAUBROECK)

Je kent het wel, met goede moed begin je in februari aan het tweede semester, maar in maart smelt je motivatie alweer als sneeuw voor de zon. Hoe anders had je leven er kunnen uitzien mocht je een ander pad ingeslagen zijn? Om dat te ontdekken gaat *dwärts* regelmatig haar boekje te buiten. Deze keer nam ik een kijkje bij de discussies in de Research Master in Philosophy.

Discreet kon je me niet echt noemen toen ik plaatsnam in het kleine klaslokaal in de annex van Gebouw R. In de plaats van een volle aula vol half slapende studenten kwam ik bij deze dwarszitter terecht in een kleine groep van een vijftal filosofen. De totale hoeveelheid passie bij deze studenten kwam misschien wel op hetzelfde neer als die in de voorgenoemde aula. Gelukkig was mijn aanwezigheid aangekondigd en ethisch bevonden, dus kon ik zonder al te veel schaamte en verwarde blikken het klaslokaal binnengaan. Ik was gewapend met de kennis van een enkel vak filosofie drie jaar geleden, plus twee teksten die me waren doorgestuurd en die ik heel toegewijd gelezen had.

Al snel werd duidelijk dat dit soort les me niet heel vertrouwd was. Ten eerste: de les bestond volledig uit een groepsdiscussie van de gelezen teksten en de filosofische concepten die erin voorkwamen. Ten tweede: de studenten namen effectief deel aan de discussie. En die was allesbehalve een koffieklets. Het onderwerp van de dag was onsterfelijkheid en al snel kwam ook de vraag naar boven wat een leven betekenis geeft, waar iedereen een verbazingwekkend eloquent en diepgaand antwoord op kon geven. Al werden de filosofische gedachten ook zeker bij mij aangewakkerd, kon ik er niet veel tussen brengen en beperkte ik me vooral tot gefascineerd luisteren.

Persoonlijke topfavorieten uit de besproken levensvragen, die ook werden gesteld in de teksten: Is er een manier waarop een onsterfelijk leven het waard

kan zijn om te leven? Is het mogelijk om voldoening te blijven halen uit het leven? Wat als je tijd hebt om alles te bereiken wat je wil, zijn verlangens dan nog wel iets waard? En aan de andere kant, wat als er een grens aan je talenten zit en je bepaalde zaken nooit zal kunnen bereiken, ben je dan niet gedoemd tot een leven vol frustratie? Ook werd het onderscheid gemaakt tussen onsterfelikheden en simpelweg niet ouder worden, waarbij werd gevraagd of ouderdom gezien kan worden als een onnodige dood. Is het noodzakelijk goed, omdat het natuurlijk is? Al bracht de les nog veel meer ontzettend interessante ideeën naar boven, toch was ik op het einde van de les niet echt warmgemaakt voor een onsterfelijk leven, moest me dat ooit aangeboden worden. Disclaimer: *dwärts* stelt zich niet aansprakelijk voor mogelijke existentiële crisissen die het lezen van de voorgaande vragen heeft veroorzaakt. □

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Fien Pauwels
lay-out: Ine Cuypers

EEN ZUCHT VAN OPLUCHTING?

236 dagen na de Belgische verkiezingen op 9 juni had ons land een regering. Menig onschuldig burger, ongeacht politieke voorkeur, slaakte een zucht en prevelde zachtjes "eindelijk". We haalden onze toeters en bellen nog net niet uit de kast op het moment dat we begonnen met nadenken. Wat betekent dit nu eigenlijk voor ons, wat staat er in dat regeerakkoord, waarom zijn die idioten nu al zo lang aan het vergaderen en wie is de crimineel van een fotograaf die dat portret heeft gemaakt? **dwars** is er zoals altijd voor jullie om haar oordeel te vellen, hou je goed vast!

Wie hebben we met zijn allen verkozen om ons land gedurende vier jaar naar eigen believen te besturen? De vijftienkoppige regering-De Wever, met als voor de hand liggende premier Bart De Wever, telt vijf partijen: N-VA, MR, Les Engagés, CD&V en Vooruit. Uit die partijen zijn veertien ministers aangeduid, waarvan er vijf ook vicepremier zijn. N-VA en MR duiden respectievelijk vier ministers aan, Les Engagés heeft er drie en CD&V en Vooruit sturen allebei twee ministers uit.

vacatures genoeg

Het akkoord liet lang genoeg op zich wachten om een Pulitzerprijswinnaar te kunnen verwachten, maar wat staat er nu precies in? Een korte samenvatting van de 200 bladzijden is er niet, maar er zijn wel een aantal opvallendheden. De eerste twee pagina's van het akkoord bestaan uit een voorwoord van De Wever. Daarin legt hij de focus zoals gewoonlijk op de zorgwekkende budgettaire toestand van ons land, waarvoor hij al op pagina acht een lijst met veelbesproken 'voorgestelde hervormingen' voorschotelt. Daaronder valt ook de controversiële hervorming van de arbeidsmarkt en pensioen. Wat houdt de pensioenhervorming van De Wever in? Een korte bloemlezing: de pensioen-

leeftijd blijft behouden en werknemers krijgen de mogelijkheid om vanaf 60 jaar met vervroegd pensioen te gaan op voorwaarde dat ze een loopbaan van minstens 42 jaar hebben opgebouwd met voldoende daadwerkelijke arbeidsprestaties. Wie vroeger stopt, krijgt een malus, een vermindering van je pensioen, per jaar vervroegde uittrede. Wie langer werkt, krijgt een bonus per jaar opname na de wettelijke pensioenleeftijd. Het minimumpensioen wordt enkel toegekend bij voldoende effectieve arbeidsprestaties. Daarnaast worden het gezinspensioen en het ziektepensioen afgebouwd. Klinkt niet zo slecht, toch?

Dat is het ook niet! De regering voorziet zelfs een familiekrediet van 30 weken per kind, waarvan ouders vrij gebruik kunnen maken om meer tijd te besteden

aan hun familie. Let wel: één ouder kan maximaal 18 weken gebruiken. *It takes a village to raise a child? More like 30 weken!* Mensen zonder kinderen, en dat worden er elk jaar meer, krijgen helaas geen familiekrediet. Wil je dus voor je ouders zorgen als zij bijvoorbeeld geen rusthuis kunnen betalen met hun pensioen dat nu al niet volstaat? Of kan je bijvoorbeeld niet voltijds werken omdat je

geen kinderopvang kan betalen? Kan je werkgever je gewoonweg geen voltijds contract aanbieden of staat je gezondheid je dat niet toe? Oefen je een fysiek zwaar beroep uit, zoals bouwvakker of havenarbeider, dat je niet tot je zestigste kan uitvoeren? Dan zal je dat moeten bekopen met een verminderd pensioen of een aantal jaren meer werken. Je hebt dan namelijk niet voldoende daadwerkelijke arbeidsprestaties vergaard. Je zal je tevreden moeten stellen met een verlaagd pensioen of je kan natuurlijk een nieuwe baan zoeken (vacatures genoeg, dixit De Wever).

de Connertaks

Het zal je vast niet ontgaan zijn dat de beruchte meerwaardebelasting van Vooruit de sappigste twistappel was van de formatie. Die belasting was voor de partij een voorwaarde om in de regering te stappen, maar voor MR was het dan weer een reden om er niet in te stappen. Uiteindelijk is de taks er min of meer gekomen. In het regeerakkoord wordt gesproken van een solidariteitsbijdrage "van 10% op de

toekomstige gerealiseerde meerwaarde van financiële activa" (*winst op aandelen, n.v.d.r.*). De taks zou 500 miljoen euro moeten opbrengen tegen 2029, maar is nog niet in detail uitgewerkt en zorgt voor interpretatieverschillen en openlijke discussie binnen de regering. Uiteraard kan kritiek van de oppositiepartijen hier niet ontbreken. Zo werd de taks al gedoopt tot de Connertaks door de liberalen, die de taks een

trofee van de socialisten noemen. Het Vlaams Belang opteert dan weer voor de Jambontaks, naar de minister van Financiën, als roepnaam. Solidariteit zal hen niet al te goed in de mond liggen.

diversiteit, who?

En dan nog even iets over dat portret; *what the hell?* Vier vrouwen die weggevoerd staan in de schaduw van een roedel mannelijke ministers die naar alle mogelijke kanten behalve die van de lens kijken. Alle gekheid op een stokje, waar zijn nu de mensen die in debatten over genderquota het luidst schreeuwen dat vrouwen geen genderquota nodig hebben om dergelijke machtsposities te vergaren, dat het allemaal wel vanzelf zal komen? Als dat waar zou zijn, dan begrijp ik niet zo goed waarop men wacht om zulke quota ook in te voeren voor onze federale regering; wachten heeft blijkbaar hetzelfde effect! Waarom wachten op gelijkheid als die er ook nu al zou kunnen en moeten zijn? Ach ja, misschien ben ik wel te emotioneel of hysterisch om dergelijke redeneringen te volgen. Toch kan ik niet anders dan me bij aanvang van deze regeringsperiode chronisch onvertegenwoordigd te voelen. En ik had nochtans ergens gehoord dat mooie vrouwen de meest geprivilegeerde mensen ter wereld zijn.

Tenslotte een laatste pleidooi voor een genderquotum in de federale regering. Ik neem het de mannelijke ministers allesbehalve kwalijk dat ze niet denken zoals een vrouw, maar dachten ze nu echt dat het niet zou opvallen dat de pensioenhervorming vrouwen het hardst zou treffen? Het zijn nog steeds vrouwen die vaker deeltijds werken of voor langere periodes thuisblijven om te zorgen voor hun kinderen, ouders of om andere zorgtaken op te nemen. Mij zal je niet horen zeggen dat dat eerlijk is, maar het is wel de waarheid en die verandert niet in een-twee-drie, ook niet omdat de ministers vinden dat dat niet zo zou moeten zijn. Misschien ben ik te sceptisch en hadden ze het gewoonweg niet door, maar als er meer vrouwen aan tafel mochten schuiven bij het opstellen van het akkoord, zou het er allicht anders uit hebben gezien.

Bij nader inzien heb ik mijn feesthoed en rooskleurige bril niet uit de kast gevist om de langverwachte regering te vieren. Ik slaakte geen zucht van opluchting, en daar zal ik geloof ik nog lang op kunnen wachten. □

tekst: Emma Mertens
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Julie Vanstraelen

WORDT ANTWERPEN HET NIEUWE HOLLYWOOD?

Antwerpen is al jarenlang een geliefde filmlocatie, maar de afgelopen twee jaar heeft de stad een echte opnamerevival doorgemaakt. Van grootse internationale blockbusters tot geprezen Vlaamse producties; onze mooie Scheldestad schittert als nooit tevoren op het witte doek. Of het nu gaat om adembenemende actie of intieme drama's, Antwerpen is de perfecte setting voor programma- en filmmakers van over de hele wereld. In dit artikel richten we de schijnwerpers op enkele opvallende producties die recent, en soms minder recent, de stad aandedden.

2DEZIT (2022)

De serie *2DEZIT*, te zien op Streamz, biedt een rauwe en soms choquerende blik op het studentenleven in Antwerpen. De serie volgt een groep studenten die zich worstelt door deadlines, feestjes en de onophoudelijke druk van hun academische en persoonlijke levens. De opnames vonden plaats op herkenbare locaties, zoals de Stadscampus, de Ossenmarkt en de gezellige cafés in het historisch centrum van de stad. Deze vertrouwde plekken dragen bij aan de authentieke sfeer van de serie, waardoor studenten in de Koekenstad zich ongetwijfeld kunnen herkennen in de dagelijkse chaos van het studentenleven.

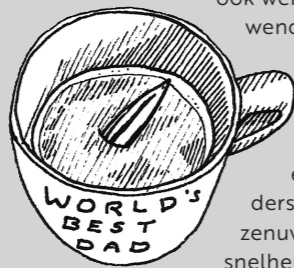
Now You See Me 3 (2025)

Wie dacht dat Antwerpen alleen aantrekkelijk was voor Vlaamse cineasten, heeft het mis. De langverwachte film *Now You See Me 3* streek neer in de stad voor spectaculaire opnames, waarmee Antwerpen opnieuw op de wereldkaart werd gezet als een toplocatie voor Hollywoodproducties. De film, met sterren zoals Jesse Eisenberg, Woody Harrelson en Morgan Freeman, volgt een groep illusionisten die de grens tussen magie en misdaad verken. Het iconische centraal station van Antwerpen kreeg de eer om het decor te zijn van enkele van de meer indrukwekkende scènes in de film. De releasedatum staat momenteel gepland voor 12 november van dit jaar. De majestueuze architectuur van het station voegt een magische sfeer toe aan de film die de intriges van de illusionisten perfect weerspiegelt.

Fubar (2023)

Ook de Amerikaanse Netflix-miniserie *Fubar*, met de legendarische Arnold Schwarzenegger in de hoofdrol, is deels opgenomen in Antwerpen. De opnames in onze stad geven de serie een echt Europees tintje. In deze spannende actiefilm kruip Schwarzenegger in de huid van een CIA-agent die ontdekt dat zijn dochter ook werkzaam is als spion. Het verhaal neemt een spannende wending wanneer de industriële omgeving van de stad wordt omgetoverd tot een epische Hollywoodset voor explosieve actiescènes. De indrukwekkende skyline, de havenkranen en de Scheldekaaien bieden het ideale decor voor de achtervolgingen en spectaculaire confrontaties. Ook de Minderbroedersrui, vlakbij Campus Mutsaard, werd gebruikt voor een zenuwslopende achtervolgingscène, die de spanning en snelheid van de serie perfect vastlegt.

Miss Peregrine's Home for Peculiar Children (2016)

Antwerpen heeft ook een belangrijke rol gespeeld in internationale producties uit het verleden, zoals de film *Miss Peregrine's Home for Peculiar Children* (2016), geregisseerd door Tim Burton. De iconische uitstraling van het huis van Miss Peregrine, dat een centrale rol speelt in de film, werd vastgelegd in het majestueuze Kasteel Torenhof in Brasschaat, vlakbij Antwerpen. Deze locatie, met zijn mysterieuze sfeer en historische charme, sluit perfect aan bij Burtons kenmerkende visuele stijl. Hoewel de film geen scènes in het stadscentrum van Antwerpen bevat, draagt Brasschaat met zijn unieke architectuur bij aan de uitstraling van de film.

The American (2010)

In *The American* (2010), een spannende thriller met George Clooney in de hoofdrol, wordt de industriële uitstraling van Antwerpen een cruciale component van het verhaal. Clooneys personage is een huurmoordenaar die zich in Europa verschuilt voor zijn vijanden. De ongerepte ruigheid van de Antwerpse haven benadrukt ook hier de gevaarlijke situaties waarin Clooneys personage zich bevindt en voegt een extra laag spanning toe aan het verhaal.

Stormforce (2003)

Ook in de actiethriller *Stormforce* (2003) speelt Antwerpen een belangrijke rol als locatie voor zenuwslopende achtervolgingen. Het verhaal draait om een internationaal team van misdaadbestrijders dat zich door gevaarlijke situaties worstelt. De ruwe uitstraling van de haven, met zijn kranen, grauwe gevels en immense schepen, wordt uitstekend benut, wat bijdraagt aan de opbouw van spanning en actie tijdens de confrontaties in de film.

Met de recente opnames van *2DEZIT*, *Now You See Me 3* en *Fubar* bevestigt Antwerpen zijn status als veelzijdige hotspot voor zowel internationale blockbusters als Vlaamse topseries. De stad biedt een mix van historische charme, moderne energie en een diverse architectuur die filmmakers van over de hele wereld blijft aantrekken. Of het nu gaat om adembenemende actie, emotionele drama's of magische momenten, Antwerpen blijkt keer op keer de perfecte filmset te zijn. De camera's blijven draaien en de stad zal blijven schitteren op het grote scherm. □

tekst: Cato Van Lerberghe
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Julie Vanstraelen

DIVERSITEIT EN INCLUSIE OP UANTWERPEN

De maand maart staat aan UAntwerpen in het teken van etnisch-culturele diversiteit, inclusie en globaal engagement. Het Team Diversiteit en Inclusie heeft in samenwerking met verschillende organisaties een programma samengesteld met lezingen en workshops. **dWARS** deelt graag deze kalender en zat samen met stafmedewerker Diversiteit en Inclusie Saana Haddouchi, die ons wat meer vertelde over deze maand en het beleid erachter.

“De maand voor etnisch-culturele inclusie en globaal engagement is een initiatief dat komt vanuit de universiteit”, vertelt Haddouchi. “We bundelen heel wat activiteiten die vertrekken uit bijvoorbeeld de Universitaire Stichting voor Ontwikkelingssamenwerking (USOS), de African Youth Organization (AYO) en Team Globaal Engagement. We verzamelen op onze website dus verschillende activiteiten. Het thema is uiteraard breed, maar de rode draad is culturele inclusie en globaal engagement. Zaken als antiracisme en dekolonisatie staan centraal, al overlappen thema’s vaak. Ook heel belangrijk voor deze maand is dat we willen informeren over het beleid dat we voeren: studenten gaan hier vaak niet zelf naar op zoek, dus grijpen we deze kans om hierover te communiceren.”

Haddouchi licht het beleid toe: “Momenteel zijn we bezig met het aanpassen van ons vorig beleidsplan. Ook rond etnisch-culturele inclusie zijn we acties aan het uitwerken, die onder meer gebaseerd zijn op wetenschappelijk onderzoek. We hebben bijvoorbeeld op Vlaams niveau de engagementsverklaring rond etnisch-culturele diversiteit en inclusie in het hoger onderwijs ondertekend,

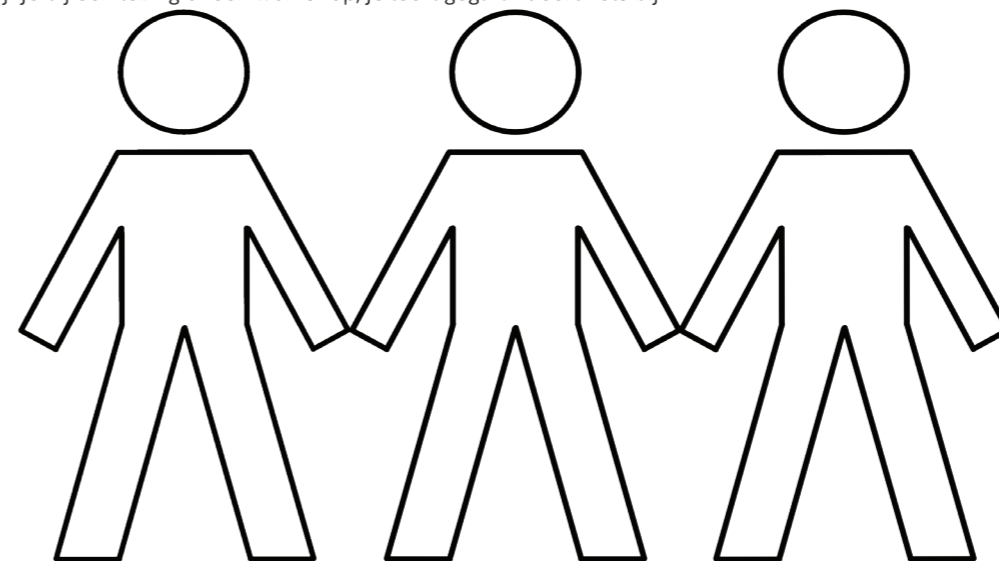
die gaat over zaken zoals het verbeteren van de doorstroom, representatie, studentenparticipatie, enzovoort. Je hebt ook het strategisch kader voor globaal engagement. Dat gaat over onder andere samenwerkingen met het Globale Zuiden en over dekolonisering. In ons beleid denken we altijd na over hoe we structureel veranderingen kunnen teweegbrengen. Ons voornaamste doel is natuurlijk dat ongelijkheden verdwijnen.” Ze benadrukt ook het belang van een goede balans tussen structureel beleid en initiatieven als de maand voor etnisch-culturele inclusie en globaal engagement: “Op korte termijn zullen studenten de structurele veranderingen misschien niet merken. Dat willen we dus opvangen met initiatieven als deze, want studenten die op dit moment ongelijkheden ervaren, moeten ook gehoord worden. Het ene kan niet zonder het andere: je kan niet enkel inzetten op het structureel beleid, maar je kan ook geen dergelijke maand organiseren zonder een structureel beleid te hebben.”

Het Team Diversiteit en Inclusie vindt het ook belangrijk om in dialoog te gaan met studenten over zijn beleid: op 1 april hebben ze bijvoorbeeld hun beleidsdag en vorig jaar hebben ze een Town Hall Meeting georganiseerd waar studenten zelf getuigenissen hebben gedeeld. De ervaringen en input van studenten gebruiken ze om vorm te geven aan hun beleid. Op het vlak van

studentenengagement weet Haddouchi te vertellen: “Ik heb wel het gevoel dat het engagement nog groot is, maar dat het misschien andere vormen aanneemt. We hadden bijvoorbeeld enkele jaren geleden een studentenpanel diversiteit en inclusie. Daar hebben we gemerkt dat engagement fluctueert en dus experimenteren we met manieren waarop we het engagement kunnen aanwakkeren. Het is een zoektocht om te vinden wat goed werkt.” Ook probeert het Team Diversiteit en Inclusie hun website te gebruiken om mensen te informeren en te sensibiliseren. Hun activiteiten zijn ook zeker niet beperkt tot de maand maart: voor hen is deze maand eerder een jaarlijks moment om heel actief ruimte te maken voor etnisch-culturele diversiteit en inclusie en er kritisch over te reflecteren.

Weet je niet goed waar te beginnen in het aanbod van de maand maart? Haddouchi vertelt al wat meer over enkele activiteiten. “Persoonlijk vind ik de workshop rond microagressies van AYO heel interessant. Microagressies, zoals ‘Amai, jij spreekt goed Nederlands’, worden door omstaanders vaak geminimaliseerd, terwijl ze een impact hebben. Het is waardevol om daar even bij stil te staan en te leren hoe je ermee omgaat. Ook de openingslezing van Naïma Charkaoui over racisme kan ik aanraden. Al kan ik het hele programma wel opsommen”, lacht ze. Bekijk de kalender hiernaast dus zeker en neem eens een kijkje bij een lezing of een workshop; je leert gegarandeerd iets bij! □

4 maart 11:00-16:00	workshop	Masculinity door Ahmad Faraz	USOS
4 maart To be confirmed	lezing en debat	In de ban van Wij en zij. Pleidooi voor Combinatiedenken door Patrick Loobuyck, Christophe Busch en Ruth Joos	Hannah Arendt Instituut, Vrijzinnige Diensten en Humanistische Verbond
6 maart 8:30 - 21:00	film*	The Great Indian Kitchen	USOS

Hierboven vind je alvast de eerste drie activiteiten. Scan de QR-code om de volledige kalender te bekijken.

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Lena Vercammen

**BOULDERZAAL THE ISLAND
ANTWERP**

 Natiestraat 2, 2060 Antwerpen

A **Viaanderen**
verbindingswerk

Studentenjob alert

Plezier en vrienden maken op je studentenjob? Dat kan bij Gekkoo! Organiseer mee Speelpleinbendes of Kampbendes.

Wij zoeken jou

In de zomervakantie
Je bent minstens 18 jaar
Je volgt een sociaalpedagogische studie
of je hebt relevante werkervaring
Je wil €12,83 per uur bruto verdienen

2 soorten jobs

Hoofdanimator:
Verantwoordelijk voor een speelplein, animatoren coachen, administratie, activiteitenprogramma beheren, meespelen.

Regio-ondersteuner:
Ondersteunen van verschillende locaties, coachen van hoofdanimatores, verbinden en empoweren van vrijwilligers.

 [gekkoo_vrijwilligersbende](#)

bekijk hier
de vacatures

SUDOKU'S

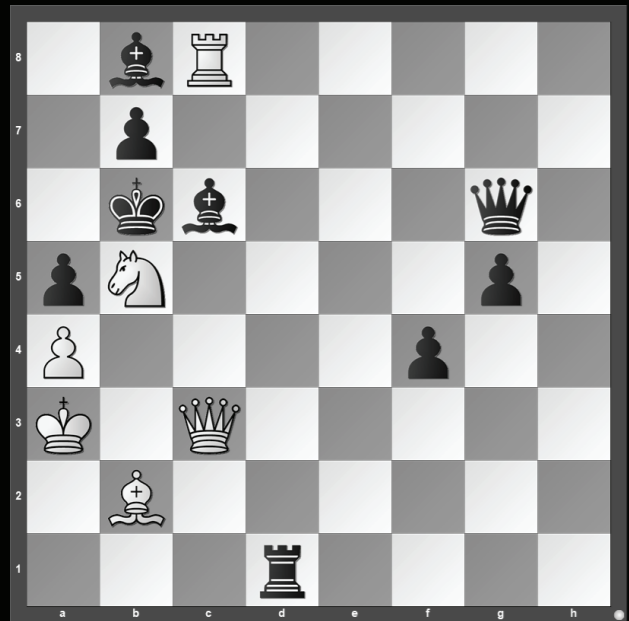
						5			
4	8	5		7	1	3	6		
1	9						8		
7				2	4	8		9	
	4	8					1		
2		9				7	4	3	
				1			3		
				4			6	7	8
	7	4	6		9				

4	8							5
5			1		4		3	6
3			8	5	7			4
6		1			9			
					1	6		2
		4				1		9
	3		4			9		
				9	2	3	4	7
2								

PUZZELS

SCHAAKPUZZELS

Studentenschaakclub De Rode Loper zeggt ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

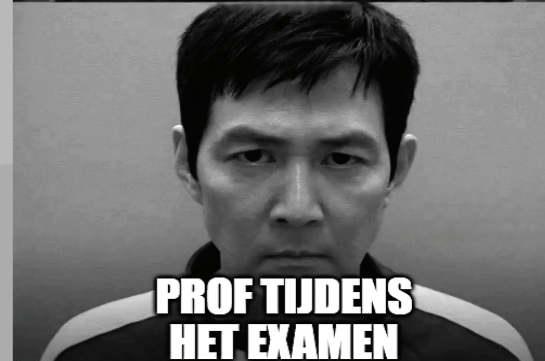
WIT AAN ZET - MAT IN 4

WIT AAN ZET - MAT IN 2

oplossing schaakpuzzels

1. Dd4+ Txd4 2. Lxd4+ Ka6 3. Pc7+ Lxc7 4. Ta8#
 1. Tg4 Pc3 2. Db4#

De regering na 40 uur niet geslapen te hebben

GROTE BOZE WOLF WORDT PRESIDENT

De Grote Boze Wolf is verkozen tot president van het Sprookjesbos. In een spannende verkiezingsrace versloeg hij zijn tegenkandidate Roodkapje. Wat moeten we verwachten van zijn ambtstermijn en wat vinden de inwoners? Onze correspondent ter plaatse zoekt het uit.

De Grote Boze Wolf is zeker geen onomstreden kandidaat. Vooraf aan de verkiezingen kwam er veel kritiek op zijn plan om alle huizen van de biggen omver te blazen en dan de inwoners op te eten. Een groot deel van de kiezers lijkt echter overstag te zijn gegaan voor de economische plannen van de wolf. De afgelopen jaren zijn de prijzen van gouden eieren en magische tapijten namelijk sterk gestegen en veel inwoners voelen dat in hun schatkist. De vorige administratie onder de Sprookjesboom kreeg vaak de kritiek hier te weinig aan te doen. Enkele ongelukkige uitgaven, zoals een peperduur kleed dat niet echt bleek, wakkerden deze frustraties alleen maar aan.

“Er moet iets gedaan worden aan alle biggen die hier binnenkomen en daarom heb ik op de Grote Boze Wolf gestemd”, steekt Cantecleer de haan van wal. “Ze komen hier massaal binnen, stelen onze jobs en maken alles vuil door constant in de modder te ploeteren. Natuurlijk is het te extreem om hun huizen omver te blazen en de biggen vervolgens op te eten, maar ik denk dat we realistisch moeten blijven. Die plannen zijn onhaalbaar, niemand heeft zo’n grote longcapaciteit. Wanneer de Grote Boze Wolf president is, zal hij zijn plannen bijstellen aan de realiteit en de biggen vreedzaam deporteren.”

Iets verder ligt het biggendorp waar veel inwoners in strooien huisjes wonen. Hier zijn de reacties minder positief. Velen zijn bang voor hun toekomst en die van hun kinderen. “Ik ben naar hier gekomen om aan politieke vervolging te ontsnappen en dacht hier een nieuw leven te kunnen opbouwen. Nu moet ik misschien opnieuw vluchten en ik zou echt niet weten naar waar”, vertelt Sneeuwbal ons. Toch is niet iedereen negatief. “Ik denk dat al deze praat bangmakerij is van Roodkapjestemmers. Ik ben alvast niet bang dat mijn huis

omvergeblazen zal worden en kijk ernaar uit om weer betaalbaar met mijn vliegend tapijt de kinderen naar school te brengen”, vertelt een big in een bakstenen huis.

De Grote Boze Wolf lijkt alvast voor provocatie te kiezen met zijn frappante keuzes voor ministerposten. Zo is Reinaert de vos aangesteld als minister van Justitie, opvallend aangezien zijn enige ervaring met justitie als verdachte in een aantal rechtszaken is, waaronder voor moord, verkrachting en mishandeling. Andere keuzes zijn al even bijzonder: Repelsteeltje wordt minister van Staatsveiligheid, de Kleine Zeemeermin minister van Communicatie en de Sneeuwkonigin minister van Kinderwelzijn. In het Sprookjesbos is het is nu allesbehalve zeker dat iedereen nog lang en gelukkig zal leven. □

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Julie Vanstraelen

BRIEF 4

BLIK OP DE TOEKOMST

Dag dwaars

Het is vrijdagavond 7 februari. Vier snijplanken liggen gevuld met sushi die ik samen met vrienden gerold en gefrituurd heb. Ik eet tot ik vergeet dat ik vierentwintig uur later in dat vervreemde bed in Antwerpen zal liggen. Al mag dat bed comfortabeler zijn dan wat ik hier heb, ik kijk er niet naar uit. Ik neem met vele grote knuffels een pijnlijk afscheid. Thuis staan drie koffers en een rugzak klaar naast de deur van mijn kamer. Alles is ingepakt: ik ben voorbereid op de verhuis, alleszins fysiek.

Ik ben nu niet meer in Praag. De lessen aan UAntwerpen beginnen terug. De wereld gaat weer zijn normale gangetje en zo wordt dat ook van mij verwacht. Dit is dan ook het leven dat ik al vele jaren leef. Ik ken het vanbinnen en vanbuiten. Toch zijn er dingen veranderd, je ziet ze alleen niet zo goed als je naar de oppervlakte kijkt. Mijn ingesteldheid is veranderd: ik probeer meer te leven, meer te genieten en meer voor dingen te gaan. Eén ontdekkingsreis eindigt, maar dat wil niet zeggen dat het ontdekken moet stoppen.

In Praag heb ik veel geleerd: van zelfstandigheid tot vertrouwen, van omgaan met frustratie tot genieten van geluk. Ik heb meer rondgedwaald, meer onderzocht, meer opgelet, meer opgenomen en meer gedaan wat ik op dat moment wilde. Zelfs als ik daar niets van meeneem naar Antwerpen, weet ik nu dat ik dat kan. Ik weet dat het door de juiste context en de juiste ingesteldheid helemaal niet zo moeilijk aanvoelde. Het zou wel mooi meegenomen zijn als ik dat alles ook in België meer kan doen.

tekst: Remco Terryn
beeld: Remco Terryn
lay-out: Julie Vanstraelen

Ik kan echter alleen maar zeggen wat ik hoop. De realiteit is zo ver nog niet binnengedrongen en alle toekomstblikken zijn hypothetisch. Het feit dat er wel degelijk toekomstblikken zijn, doet me al deugd. De laatste weken op Erasmus kon ik niet verder denken dan het einde van mijn tijd in Praag. Alles zou eindigen op 8 februari wanneer ik het vliegtuig op zou stappen. Verbaazingwekkend genoeg kan je ook leuke dingen doen na je Erasmus. Dat was ik mogelijk een beetje vergeten. Ik ga het toch voor altijd missen: de mensen, de school, de stad, de feestjes, de Erasmus-context en de vrijheid. Sommige, de meeste, daarvan zal ik nooit opnieuw kunnen beleven. Andere, wel, anderen zie ik morgen alweer terug in Antwerpen.

SchAamStapel

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwaars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdrotten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie een woord waar hopelijk geen *dwaars* ooit moet belanden: de schamstapel.

Onlangs was ik met een vriend aan mijn bureau aan het eten. Althans toch, wat er overblijft van dat bureau. De boekenplank op kot is inmiddels even vol als een IC-trein tussen Brussel en Antwerpen, waardoor het bureau bevolkt wordt door boekenstapels die hoger reiken dan de toren van Babel. Nu was alles goed en wel, tot die vriend me vroeg hoeveel van die boeken ik al had gelezen. Ik moet bekennen dat het antwoord drie was. Waar ik eerst trots was op mijn mooie collectie, werd ik nu overmand door schaamte.

Zo'n stapel ongelezen boeken heet met een mooi woord een schamstapel. De Nederlandse krant *NRC* populariseerde eind 2022 de term toen ze haar lezers vroeg foto's van hun stapels door te sturen en te vertellen hoe ze zich erbij voelden. Veel reacties stroomden online binnen en rond de jaarwisseling verscheen "De Schamstapel" tijdelijk als rubriek op de laatste pagina van de krant. Met woorden als vliegschaamte, bezorgschaamte en singleschaamte past schamstapel alvast binnen een trend. Alsof we heimwee hebben naar de biechtstoel van weleer, hebben we duizend-en-een nieuwe soorten schaamte uitgevonden op het internet, dat is uitgegroeid tot het evangelie van deze tijd.

Maar waarom zou ik me eigenlijk schamen voor mijn ongelezen boeken? Mijn gevoel van schaamte werkt tenslotte al overuren wanneer ik mijn examenpunten bekijk. Die ongelezen boeken betekenen dat ik nog veel wil bereiken en ze zijn het bewijs dat ik nog een heel leven voor me heb om dat te doen. Ze zijn ook het bewijs dat ik een rampzalig planvermogen heb, maar zijn we niet allemaal slechts mensen?

Zelf gebruikte ik daarom liever de term "tsundoku", een Japans woord dat verwijst naar het kopen van boeken om ze vervolgens ongelezen te laten opstapelen. Een beetje hetzelfde als de schamstapel, maar in tegenstelling tot de Nederlanders houden de Japanners hun oordeel voor zichzelf. Een van de reacties op *NRC* doet het nog beter: een twitteraarster beschreef haar stapel ongelezen boeken als "lonkboeken". Sindsdien betekent dat een boek waar je maar niet aan toekomt, maar dat telkens weer het verlangen wekt om het te lezen. Vanaf nu sluit ik me hierbij aan: ik heb geen schamstapels maar een verzameling lonkboeken. Afsluiten doe ik graag met de woorden van *Van Dale*-hoofdredacteur Ton den Boon: "Lonkboek', het is zo'n mooi woord dat het eigenlijk verdient een algemeen talig woord te worden." □

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
lay-out: Julie Vanstraelen

2x de dubbele ongeliefdheid

Van wie ben ik? De vraag achtervolgt de ziel,
Een voet in het verleden, een voet in het nu-
In de buik van twee werelden, ben ik onvolledig,
Verscheurd tussen wie ik ben en wie ik toelaat.

Een minnaar van vrouwen, maar gebonden door een geloof,
De Islam fluistert een belofte die ik niet kan houden,
De gebedsmat is bekleed met het gewicht van mijn geest,
En in de moskee vind ik alleen ruimte om te huilen.

Hoe kan ik liefhebben als de wereld erop staat
Dat geloof en verlangen bebloede vuisten zijn?

Mashi f'din, mashi f'kh7ater (Niet in geloof, niet voor plezier)
Rani tleft fi l'h7ayat (Ik ben verloren in de waas van het leven)

Horen bij, zeggen ze, is bij het lichaam en bloed,
Maar wie kan aanspraak maken op een liefde die tegen de stroom in zwemt?
Marokkaanse huid, Belgisch hart – een gebroken lied,
De reis van het zijn waar niemand kan thuishoren.

Wie ben ik? - het galmt door de Belgische straten.
Een vraag die gefluisterd wordt als niemand groet.

Ik draag de maskers van beide, maar toch is er geen gezicht te zien,
Gevangen tussen woestijnen en te schone steden,
Waar de schaduwen lang zijn en de zon te fel,
Toch dwaal ik in stilte, zonder helder zicht.

De muezzin roept, en ik ben er niet...
Maar mijn huid kent de hitte, mijn geest kent het gebed.
Twee keer de ongelovigheid, twee keer de wanhoop,
Een geest op de rand, gevangen gehouden door lucht.

Behoor ik toe aan God, of aan wat er in mijn borst zit?
Aan de koude eisen van de wereld, of aan niets dan rust?
Een gebroken geloof, een lichaam in twijfel,
Wat is mijn naam als mijn ziel rondloopt?

Ooit was ik zeker, er was een plek om te zijn,
Een thuis, een liefde, waar ik vrij kon zijn,
Maar nu ben ik gespleten als een gebed halverwege,
Mijn hart in Marokko, mijn handen ook in België.

Mashi l'islam, mashi fi l'hob (Niet in de islam, niet in de liefde)
Rani fi l'arwaah, ma andich shouf (Ik ben in de wind, ik kan niet zien).

Ze noemen me een buitenlander, toch ben ik hier –
Een vreemdeling voor mezelf, gevangen tussen angst.
Ik ben noch de vrouw die ze willen dat ik ben,
Noch de ziel die zichzelf wil bevrijden.

Wiens naam beantwoord ik als ik mijn eigen naam hoor?
Een geest van mijn vroegere ik, nooit gekend,
Tweemaal de dubbele ongelovigheid, verwrongen en verscheurd,
Achtergelaten met een verlangen naar een plek om herboren te worden.

In de stilte vervaag ik, verdwijn ik,
En niemand kan me vertellen wat me nog dierbaar is

tekst: Dina Alitem (extern)
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Ine Cuypers

**HOOFDREDACTEUR THIJS VAN DAM ADJUNCT-
HOOFDREDACTEUR JULIE VANSTRAELEN REDACTIE CATO
VAN LERBERGHE | EMMA MERTENS | HANNE COLÉMONT |
JANA GEETS | JULIE VANSTRAELEN | LAURA AERTS | LENA
BERNAERTS | LOTTE HELMERHORST | MYRDDIN-MERLIJN GROFFI
| PEBBLES ANTONISSEN | REMCO TERRYN | STIJN CRICK | THIJS
VAN DAM **POËZIE** DINA ALITEM (EXTERN) **EINDREDACTIE**
ELENA CEUPPENS (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE
DIMITROV | HANNE COLÉMONT | JULIE VANSTRAELEN | LENA
VERCAMMEN | MEREL NAUDTS | MYRDDIN-MERLIJN GROFFI |
PEBBLES ANTONISSEN | STIJN CRICK | THIJS VAN DAM | YULIA
YURYEVA **BEELD** INE CUYPERS (VERANTWOORDELIJKE) | LENA
VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE) | HANNE COLÉMONT |
REMCO TERRYN | YULIA YURYEVA **COVER & BACK** YULIA
YURYEVA **LAY-OUT** LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE
A.I.) | INE CUYPERS | JULIE VANSTRAELEN | MYRDDIN-MERLIJN
GROFFI | THIJS VAN DAM **PR** JULIE VANSTRAELEN | PEBBLES
ANTONISSEN | THIJS VAN DAM **SOCIALE MEDIA** HANNE
COLÉMONT (VERANTWOORDELIJKE) | CASPER PEETERS |
PEBBLES ANTONISSEN **ADMINISTRATIE** MYRDDIN-MERLIJN
GROFFI (VERANTWOORDELIJKE) **DRUKKERIJ** EPO MET DANK
AAN EMMA MERTENS | FLEUR GOOSSENS | REMCO TERRYN**

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be vind je met stevige regelmaat nieuwe content.
Dit nummer werd afgesloten op 16/02/2025.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluijstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Tonny van Dam,
Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

